

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ لِلْإِلَهِ

صرفییر
فارسی قدری

الْمَلِكُ بِنْ الْقَانِتِ

صلیجگی پشاور، پاکستان

فنون ۲۲۴۹۳

المقرونة المستطرة

الصـفـرـ اـمـ الـعـلـومـ وـالـتـجـوـيـدـ اـبـوـهـاـ

المحدث على اصحابه كرتأبيه عابث فـما يـادـربـانـ مـقـرـبـ بـكـلـ زـانـجـيـهـ

قـنـدـ هـدـ

يطلب من

الـمـلـكـيـةـ الـقـنـدـيـةـ

مـحلـ جـنـگـيـ پـشاـورـ،ـ پـاكـتـانـ

فـونـ ٢٢٤٩٣ـ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
سَلَامٌ عَلٰى سُوْلَهِ وَالٰيْهِ
اَمَّا بَعْدُ

بدانکه فعل صحیح شلایی مجرد و میش باش شود آمده است با این از فعل
 صحیح شلایی مجرد بر درون فعل نیافر غلط آمده است بگفتن ضمیر ب پیش از فعل
 فخر یا آنکه همارب و صورت میخواست فخر را افاد اک مخصوصاً لمن فخر
 نم فخر لآن فخر لآن فخر کن لیخوت لآن فخر لآن فخر و لا امر منه
 اصره لیخوت لیخوت و الغمی عنده لآن فخر لآن فخر و لاظرف منه
 فخر و لا الة منه فخر و میخوت و مصواب و الجمیع منهما مضافات
 و مضافاتی و افضل التفضیل منه اضری و المؤنث منه ضری
 و الجمیع منها اضافات و صورت فخر در اصل فخر با بود فخر با
 اکم مصدر بود چون خواستند که اکم مصدر را فعل هاضی معلوم ساخته حرف
 حرف اول سنجی لم فخر خود باقی گذاشتند همانی ساکن را حركت فتدادند در حرف
 طا بنی بر فخر ساختند - تنومن مصدر

مصدری را خذت کردند لان الشیئین آماده الایتم و الفعل لا تقبل اما ماره الایتم
 الاتئیئین ترمیم تاز ضرب گشت ضرب شد ضرب ضرب باصره عواضه جت
 ضرب بناضه بن ضرب بناضه بناضه بناضه بناضه بناضه بناضه بناضه بناضه بناضه
 ضرب بنا لیضریب در اصل ضرب بود ضرب فعل ماضی معلوم بود چون
 خواستند که فعل ماضی معلوم را فعل مضارع معذوم سازند یک حرفت از
 حروف آیینه مفتوحه باشون فا کلمه در ادب دندما قبل آخر را حرکت کرده
 دادند در آخر شاعر رفعی در آوردن تاز ضرب گشت لیضریب مشد لیضریب
 بیصری بان لیضریب یون تغیری بان لیضریب یون تغیری بان لیضریب یون
 تغیری بیان تغیری بان تغیری بیان تغیری بیان تغیری بیان تغیری بیان
 بود لیضریب فعل مضارع معذوم بود چون خواستند که فعل مضارع معذوم را
 اسم فاعل سازند حرفت مضارع است را خذت کردند ثانی ساکن را حرکت نمود
 دادند سوم جا الفت از برای دزن فاعل در آوردن در آخر شاعر نون یکن از برای
 علامت است یکی در آوردن تاز لیضریب گشت باید شد صادر بان صادر بیان هر دو
 تشنه صادر ب است صادر ب احتم واحد نمکر بود چون خواستند که اسم واحد نمکر را
 تشنه سازند در آخر شاعر الف از برای علامت تشنه در حالت رفع و یاد طالقی
 نصب جبرای فتح قیام و نون یکن که هوض از حرکت رفع مفرد در آخر شاعر در آوردن تاز
 صادر ب گشت صادر بان شد در حالت رفع دیاضار بیان شد و طالقی نصب و جبر
 سه در نون نسبت و جمع اختلاف است بعضی صرف بان عرض حرکت رفع میداند بیان مجمع شدن نون

مَسَابِرُ بُونَ صَابِرَيْنَ هَرَدْ جَمِيعَ مَذَكُورِ سَامِمَ ضَابِرَبْ اَسْتَضَابِرَبْ اَكْمَ دَاهَدْ مَذَكُورِ بُودَ
چَنْ خَوَاسْتَنْدَكَه اَسْمَ دَاهَدْ مَذَكُورِ بُجَمِيعَ مَذَكُورِ سَامِمَ سَازَنْ دَرَآخْرَشَ دَافَ اَزْبَكَه عَلامَتَ
جَمِيعَ مَذَكُورِ سَامِمَ دَرَحَالَتَ رَفْعَ دَيَا دَرَحَانَتَ نَصْبَه وَجَرِيَا كَسْرَه وَما قَبْلَ وَقْنَ مَنْتَوَهه عَوْضَ
اَزْحِرَكَتَ رَفْعَيْ مَغْرِدَ دَرَآخْرَشَ دَرَآوَدَنْدَيَا اَزْضَابِرَبْ گَشْتَضَابِرَبْنَ شَرَحَالَتَ
رَفْعَ دَيَا ضَابِرَيْنَ شَرَدَه عَالَتَ نَصْبَه جَرِيَا ضَابِرَبْهه دَهَاسِلَ ضَابِرَبْ بُودَضَابِرَبْ
اَسْمَ دَاهَدْ مَذَكُورِ بُودَچَنْ خَوَاسْتَنْدَكَه اَسْمَ دَاهَدْ مَذَكُورِ بُجَرَاهَمَ دَاهَدَه مَوْنَثَ سَازَنَه دَرَ
آخْرَشَ تَائِيْ مَحْرَكَه مَوْنَه اَزْبَلَه عَلامَتَ تَائِيْتَ دَرَآوَدَنْدَحَرَنَ كَه ما قَبْلَ اَزْتَائِيْ
تَائِيْتَ بُودَانَ رَاهَيْنَه بِرْنَقَوْ سَاقْنَه تَائِيْضَابِرَبْ گَشْتَضَابِرَبْهه شَدَضَابِرَبْنَه
ضَابِرَيْنَ هَرَدْ تَشْنَيْه ضَابِرَبْهه سَتَضَابِرَبْهه اَسْمَ دَاهَدَه مَوْنَثَ بُودَچَنْ خَوَاسْتَنْدَ
كَه اَسْمَ دَاهَدَه مَوْنَه رَاتَشَنَه سَازَنْ دَرَآخْرَشَنَه اَلَفَ اَزْبَلَه عَلامَتَ تَشْنَيْه
حَالَتَ رَفْعَ الْمَضَابِرَبَتَانِ شَرَدَه حَالَتَ رَفْعَ دَيَا ضَابِرَيْنَ شَدَ دَرَعَالَتَ
نَصْبَه وَجَرِيَا ضَابِرَبَاتَه جَمِيعَ مَوْنَثَ سَامِمَ ضَابِرَبَهه اَسْتَضَابِرَبَهه اَسْمَ دَاهَه
مَوْنَثَ بُودَچَنْ خَوَاسْتَنْدَكَه اَسْمَ دَاهَدَه مَوْنَه رَاجِمَه مَوْنَثَ سَامِمَ سَازَنْ دَرَآخْرَشَنَه اَلَفَ
ذَتَائِيْ مَحْرَكَه مَوْنَهه اَزْبَلَه عَلامَتَ جَمِيعَ مَوْنَثَ سَامِمَ دَرَآوَدَنْدَحَرَنَ كَه ما قَبْلَ اَزْتَائِيْ
بُودَانَ رَاهَيْنَه فَتَحَه دَارَنَدَتَاه اَزْعَمَهه بَهَهه گَشْتَضَابِرَبَتَانِ شَدَ بَعْدَه اِجْتِمَاعَ
عَلَامَتَيْ تَائِيْتَ اَزْكَبَسَه بَهَهه اَمَدَتَاه اَولَى رَاحِدَتَه كَرَونَهه تَائِيْتَ لَادَهَلَهه وَالْعَلَامَةَ
لَا تَحْذَفَ دَلَالَتَبَلِيلَ دَلَالَتَغْيِيرَهه اَزْضَابِرَبَتَانِهه گَشْتَضَابِرَبَتَانِهه شَدَفَرَنَهه جَمِيعَ بَحِيرَه

فَهَارِبٌ سَتْ فَهَارِبٌ اَسْمَ وَاحِدَةٍ مُذَكَّرٌ بُودْجُونْ خَوَاسِنْ كِيْ كَاهْ: اَحَدَنْ كِرْ رَا جِعْ تَكِسِيرْ زَنْ
حِرْ اَوْلَ دَنْثَاثْ دَرْبِعْ رَاحِكِتْ فَتْحَ دَادْنَدْ اَعْنَفْ وَهَدَانْ رَاهِنْ كِرْ بُودْجُونْ اوْ دَرْ
آخِرْ تَالِيْ مُخْكِرْ مُنْوَنْ اَزْ بَرْلَى عَلَامَتْ جَمِعْ تَكِسِيرْ دَأَوْدَنْ دَهْ تَاَنْ فَهَارِبٌ بِهِ عَوْضْ اوْ دَرْ
شَدْ ضَرْوَاتْ بِزِيزْ جَمِعْ تَكِسِيرْ فَهَارِبٌ اَسْمَ فَهَارِبٌ اَسْمَ وَاحِدَةٍ كِرْ بُودْجُونْ خَوَاسِنْ كِيْ
اَسْمَ وَاحِدَةٍ كِرْ رَا جِعْ تَكِسِيرْ سَازْدَهْ حِرْ اَوْلَ رَاحِكِتْ ضَمْهَ دَادْنَدْ ثَالِثْ رَامْشَدْ
سَاهِنْتَهْ حِرْ كِتْ فَتْحَ دَادْنَدْ اَعْنَفْ وَهَدَانْ رَاهِنْ كِرْ بُودْجُونْ اوْ عَوْضْ اوْ چَهَارْ زَجَالَفْ
اَزْ بَرْلَى عَلَامَهَ جَمِعْ تَكِسِيرْ دَأَوْدَنْ دَهْ دَرْ آخِرْ تَمْوِينْ تَمْكِينْ اَزْ بَرْلَى عَلَامَهَ اَسْمَتَرْ دَأَرْ دَهْ
تَاَزْ فَهَارِبٌ بِهِ عَوْضْ كِتْ شَدْ ضَرْوَاتْ بِزِيزْ جَمِعْ تَكِسِيرْ فَهَارِبٌ اَسْمَ
فَهَارِبٌ اَسْمَ وَاحِدَةٍ كِرْ بُودْجُونْ خَوَاسِنْ كِيْ اَسْمَ وَاحِدَةٍ كِرْ رَا جِعْ تَكِسِيرْ سَازْدَهْ حِرْ
اَوْلَ رَاحِكِتْ ضَمْهَ دَادْنَدْ ثَالِثْ رَامْشَدْ دَهْ سَاهِنْتَهْ حِرْ كِتْ فَتْحَ دَادْنَدْ الْفَهْ دَهَانْ دَهَا
حِدْنَ كِرْ بُودْجُونْ دَرْ آخِرْ تَمْوِينْ تَمْكِينْ اَزْ بَرْلَى عَلَامَهَ اَسْمَتَرْ دَأَرْ دَهْ تَاَزْ فَهَارِبٌ
كِشْتْ ضَوْبَهْ شَدْ فَهَوْارِبَهْ جَمِعْ تَكِسِيرْ فَهَارِبَهْ سَتْ فَهَارِبَهْ اَسْمَ
وَاحِدَهَ مُؤْنَثْ بُودْجُونْ خَوَاسِنْ كِيْ اَسْمَ وَاحِدَهَ مُؤْنَثْ رَا جِعْ تَكِسِيرْ سَازْدَهْ حِرْ
اَهْلَ رَابِرْ عَالَتْ خَوْدَ بَانِيْ كِزْ اَشْتَهِنْ تَالِيْ كِهْ قَبْلَ حِرْ كِتْ بِزَرْ دَآنْ رَابِرْ دَهْ مُغْتَوْحَهْ
بِيلْ كِرْ دَنْدَ سُومْ بَالَفْ اَزْ بَرْلَى عَلَامَتْ جَمِعْ تَكِسِيرْ دَأَوْدَنْ دَهْ حِرْ كِهْ مَاءْ بَعْدَ اَزْ
الَّفْ جَمِعْ تَكِسِيرْ بُودْجُونْ رَابِرْ كِسْرَهْ خَوْدَ دَلْبَلْ تَادْ تَمْوِينْ اَهْذَنْ كِرْ دَنْدَ زَجَهْتْ ضَهْنَهْ
وَسَعْ حِرْ فَتْهَ تَاَزْ فَهَارِبَهْ كِشْتْ فَهَوْارِبَهْ شَدْ ضَهْوَبَهْ دَهْ ضَهْوَبَهْ

هر دو صفتان صادر بود و صادر بسته است صادر ب و صادر بسته هر دو این که بران بود
 چون نو انتن که این که بران را اینی صفتان زند چون اول را حرکت فرمد و دادند ثانی کتابل
 حرکت نمود آن را بلو او مفتوحه بدل کردند سیم جای از برای علامت تصفیر در
 آورند چون که مابعد از یائی تصفیر بود آن را بر سر خود بگذشتند از صادر ب و
 صادر بسته گشتند ضمیر ب و مفعول ب شدند مجبوبه بذا صادر ب صادر بسته صادر بین
 صادر بین صادر بین صادر بسته صادر بین صادر بیان صادر بیان صادر بین
 ضمیر ب ضمیر ب و مفعول ب فرمود و حمل ضمیر ب بد مفعول فعل افعی هم
 بود چون خواستند که فعل افعی معلوم را فعل اضافی مجهول سازند چون اول را حرکت فرم
 دادند با قبل آخرا حرکت کسره دادند آن از ضمیر ب گشت ضمیر ب شد ضمیر ب ضمیر ب
 ضمیر ب اضافی گشت ضمیر ب اضافی بین ضمیر ب گشت ضمیر ب اضافی ضمیر ب گشت ضمیر ب
 ضمیر بین ضمیر ب گشت ضمیر بین ایضه ب و اصل یقین ب بود نیز ضمیر ب فعل
 مصادر معلوم بود چون خواستند که فعل مصادر معلوم را فعل مصادر مجهول سازند
 چون اول را حرکت ضمیر دادند با قبل آخرا حرکت فتح دادند تا از یقین ب گشت
 یقین ب شد نیز ضمیر ب یقین بین یقین بین نیز ضمیر ب یقین بین یقین بین
 نیز ضمیر ب یقین بین نیز ضمیر بین نیز ضمیر بین یقین بین اضافی
 نیز ضمیر ب اضافی و اصل یقین ب بود نیز ضمیر ب فعل مصادر مجهول
 بود چون خواستند که فعل مصادر مجهول را اکم مضول سازند چون مصادر مجهول

رخدت کردند و پوش او میم منتهی باسکون ناگفته در او شر آور دند ما قبل آخر احرکت
 ضمود اند و شیع خوانند تاک ازو واو پیده اشود در آخرش تنوین تمکن از برای علامت
 سیز آ در دنده ا از صیغه و گشت مضر و ب شد. مضر و ب مضر و بین
 مضر و بین مضر و بین مضر و بین مضر و بین مضر و بین مضر و بین
 مضر و بات مضاریب مضیریب و مضیریب میزین مضر و بان ای مضر و بنا
 زکر صنیعها ام که میباشد مضاریب جمع تکیه مضر و ب و مضر و بیست
 مضر و ب و مضر و بیست هر دنده ای و همان بود حرن خواستند که ای و همان اجتنکیر
 سازند حرن اویل براحت خود باقی گذاشتند شانی ساکن را حرکت فتح دادند سیم جا
 اعن از برای علامت جمع تکیه در آوردن حرن که مابعد از العنت جمع تکیه بود آن
 را حرکت کسره دادند تا توین را خدت کردند از جهت فضیلت و منع هرن تا از
 مضر و ب و مضر و بیست گشته مضاریب شد بعده داو ساکن ماقبلش
 کسره آن را ز را بایا بدل کردند تا از مضاریب گشت مضاریب شد.
 مضاریب و مضاریب هر دنده مصغر ان مضر و ب و مضر و بیست هست
 مضر و ب و مضر و بیست برد و ای کبران بودند چون خواستند که ای کبران ای
 مصغر ان سازند حرن اتل را حرکت نموده دادند شانی ساکن را حرکت فتح دادند سیم جای از
 برای علامت تصریف را اوردن حرن که بالهه از بایی تصریف بود آن را حرکت کسره دادند
 تا از مضر و ب و مضر و بیست گشته مضاریب و مضاریب هستند بعده واو

سکن ماقبلش مگوین و از رایا بیابل کردنها از مضمیر دب و مضمیر نسبه

كشید مفهیم دیوب و مفهیم کوئیہ شدن بیت

إِنْ دَكُمْ لَمَّا وَلَامْ أَمْرًا مِّنْهُ نَيْزٌ هُنْجَ حَرْتٌ حَازِمٌ فَعَلْ بَغْرَاعٍ بَيْدَغا

إِنْ لَيْسُوا بِأَنَّ لَصُوصًٰ إِنْ أَحْرَبْ إِنْ لَصُوصًٰ رَمْلَ لَصُوصًٰ لَصُوصًٰ أَعْجَبْ

نَفْرِيْجْ بُونْدْ چُون اُن شُرْطِيْه شُكْيِيْه جا زمَه مَعْلَوْه در اوْل ایشان رَا وَرْدَه

در آخر ایشان جزء کردند و خلاصه الجزم ند آخر مغزرات صحیح اللام بغیر از

دَّيْدَهُ مَوْنَثٌ مُخَاطِبٌ سَقْطٌ حَرْكَتٌ رَفْعٌ مَفْرُوشَدَنْدَانًا إِذْ يَعْرِبُ لَضْرِيبٍ

اَخْرِبْ نَضْرِبْ كَشْتَنْدَ اَنْ يَقْرِبْ اِنْ تَضْرِبْ اَنْ اَخْرِبْ اِنْ

لَضِرِّبِ شَدَّدَ إِنْ يَضِرُّ بَا إِنْ يَضِرُّ لُوْا إِنْ لَضِرُّ بَا إِنْ لَضِرُّ لُوْا إِنْ لَضِرُّ بَا

اَن تَضَرِّرُ فَاذْرِعْلَكَ لَهُمْ لُزُونَ تَضَرِّرْيَانَ لَهُمْ لُزُونَ لَضَرِّرْبَيْنَ

تغیر نیافرید و در این شرط پنهان کیمی جازمه معلومه در اول ایشان را اهداد

در آخر ایشان جزء کردند و علامه الجزم در آخر شنیه نا در هر دفعه نذکر شد

دور دادمه میتواند مخاطب را سقوط نهاد عوض از حکمت رفیع مفرد شده تا از

لَيْسَ بِمَا يَرَى لَوْنَ لَفْرِيَانَ لَضْرِيَانَ لَضْرِيَانَ لَضْرِيَانَ كَشْتَنَدَانَ

يَهُرِّبَا إِنْ يَقْفِرُوا إِنْ تُضِيَّعَا إِنْ تَصِيرُوا إِنْ تَضِيَّغُوا إِنْ تَضِيَّفُوا شَنِيد

اَن يُخْرِجُنَّ اَنْتَخِرِبَنَ رَاصِلَيْقِوْنَ لَضِرِبَنَ بُودِمْچَنَ اَنْ تَرْطِيْه

تستیلیه جازمه معلومه در اول ایستان و رآوردن به ایران چیزی مگر دند

زیرا که ابن فون عرض از حرکت فی مفرنیست بلکه فمیر ناعل است و فمیر لا یکن
 ولا یتغیر ولا یتبدل پس تا از لیضرب این تضربین گشتند این لیضربین این
 تضربین شدن مجموعه هر این لیضرب این لیضربیا این لیضربیا این تضربین
 این تضربیا این لیضربین این تضرب این تضربیا این تضربیا این
 تضربی این تضربیا این تضربین این اصری این لاضرب مجہول
 قیاس بر معلوم است چون این لیضرب این لیضربیا این لیضربیا این
 تضرب این تضربیا این لیضربین این لاضرب این تضربیا این تضربیا این
 تضربی این تضربیا این تضربین این اضرب این نضرب کم لیقوی
 کم تضرب کم اضرب در اصل یضرب تضرب اضرب نضرب
 بودند چون کم جازمه حجده معلومه در اول المجموعه هر آنکه لیضرب کم لیقوی
 کم لیقوی کم تضرب کم تضربیا کم لیقوین کم تضرب کم تضربیا کم تضربیا
 کم تضربی کم تضربیا کم تضربین کم اضرب کم تضرب مجہول علیه
 هر القیاس کم لیضرب کم لیضربیا کم لیضربیا کم تضرب کم تضربیا کم
 لیضربین ام کم لایضرب لایضرب لایضرب لایضرب در اصل یضرب
 تضرب اضرب نضرب بودند چون لما ای استغراقیه در غیر معلومه المجموعه هر آنکه
 یضرب لایضربیا لایضربیا لایضرب لایضربیا لایضربیان المجموعه هر آنکه
 ترسکن پوچنای ای استغراقیه جازمه مجہوله المجموعه هر آنکه یضرب لایضربیا لایضربیا

یغیر لونا لانضری لشانضرنایا لشانیغیرین الخ پیضوی لتصویب کاظوب
 لتصویب دهل پیضوی لتصویب آخیوی لتصویب بودند چن لام امر فایده باز
 معلوم در اول ایشان را درند لیغیری لتصویری لکاظوب لتصویر شنید لیغیری
 لیغیری لتصویری اور اسل لیغیریان لیغیریون لتصویریان بودند چن لام امر فایده باز
 معلوم دهادل ایشان را درند لکاظیر ایشان جزم کردند علامه الجزرم در آخر ترتیبه او در بحث
 ذکر کمال سوط از ذات عوض از حرکت رفی مفرد شدند تا از لیغیریان لیغیریون لتصویریان
 لکشته لیغیری بالیغیری لتصویری لتصویریان دهل پیضویان بودند چن لام امر فایده باز
 معلوم در اوش در او درند آخوش چیزی نکردند زیرا که این زدن عوض از حرکت رفی مفرد بیست
 بکاره فاعل است دضمیر لامیزت که تا زلیخه و بن گشت لیخیزین شد مجموعه به امیهاشد
 لیغیری لیغیری بالیغیری لتصویری لتصویریان بالیغیریان لکاظوب لتصویری مجموعه به کمیها
 داشتند و میش این و نم مجموعه به ایغیری لیغیری بالیغیری لکاظوب لتصویری لتصویریان
 لیغیری
 لکاظوب لکاظوب لکاظوب دهل پیضوی لتصویری لتصویری لکاظوب لکاظوب لکاظوب
 بودند چن لاینایه باز معلوم در اول ایشان را درند مجموعه به اکا لیغیری لکاظوب
 لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب
 لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب
 لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب لکاظوب

لَا يَضْرِبُ لَا يَضْرِي بَانَ لَا يَضْرِي بَنَ لَا يَضْرِي مَا لَا يَضْرِي بَانَ لَا يَضْرِي بَنَ لَا يَضْرِي
 لَا يَضْرِي بَانَ لَا يَضْرِي بَنَ لَا يَضْرِي بَيْنَ لَا يَضْرِي بَانَ لَا يَضْرِي بَنَ لَا يَضْرِي بَعْضُ
 لَا يَضْرِي بَعْضُ دَرَاصِلَ يَضْرِي بَانَ يَضْرِي بَنَ يَضْرِي بَعْنَ تَضْرِي بَعْضُ يَضْرِي بَانَ يَضْرِي بَنَ
 تَضْرِي بَعْضُ يَضْرِي بَانَ تَضْرِي بَنَ تَضْرِي بَيْنَ تَضْرِي بَانَ تَضْرِي بَنَ تَضْرِي بَعْضُ
 تَضْرِي بَعْضُ بُودَنْدَچُونَ لَامَ نَافِيَ عِلْمَه رَأْوَلَ اِيشَانَ رَآورَدَنْدَاخَرَاِيشَانَ چِيزِي
 بَكْرَدَنْزِيرَ آکَه اِينَ لَامَ عَالِمَ لَفْطَى نِيَسْتَ بَلَكَه عَالِمَ مَعْنَوِي سَتَ مَعْنَوِي مَنْفِي
 رَامْشَبَتَ مِيَسَازَنْدَچُونَ لَا يَمْزَأُلُ دَمَنَهِي مَبْشَبَتَ رَامْشَفِي مِيَسَازَنْدَخَوْ
 لَا يَضْرِي بَعْضُ تَا زَيَضْرِي بَعْضُ بَانَ الَّى آخِرَه گَشْتَنَدَ لَا يَضْرِي بَعْضُ لَا يَضْرِي بَانَ
 شَدَنْدَجَهُولَه قِيَاسَ كَنَ بَسِيتَ

آنَ وَلَنْ پَرْ كَجَيَ اِذَنُ اِينَ چَارَ حَرَنَ بَعْتَرَ نَصْبَتَ قَبْلَ كَنْدَه اِينَ حَمَدَ دَامَ اَقْتَصَا
 آنَ يَضْرِي بَعْضُ آنَ يَضْرِي بَعْضُ آنَ يَضْرِي بَعْضُ بَرَاصِلَ يَضْرِي بَعْضُ
 يَضْرِي بَعْضُ بُودَنْدَچُونَ آنَ نَاصِبَه مَصَدَرَ يَمْعُونَه درَاهِلَ اِيشَانَ درَآورَدَنْدَه
 آخِرَه اِيشَانَ رَانْصَبَ كَرَنْدَدَعَه مَتَه النَّصْبَ درَآخِرَه مَفَرَدَاتَ سَمْجَنَ اللَّامَ بَغِيَارَه زَواهِه
 مَوْمَثَ نَحَاطَه لَهُورَنَحَاتَ شَدَنَه تَا زَيَضْرِي بَعْضُ يَضْرِي بَعْضُ يَضْرِي بَعْضُ
 گَشْتَنَدَ آنَ يَضْرِي بَعْضُ آنَ يَضْرِي بَعْضُ آنَ يَضْرِي بَعْضُ آنَ يَضْرِي بَعْضُ آنَ
 يَضْرِي بَانَ يَضْرِي بَنَآنَ يَضْرِي بَانَ آنَ يَضْرِي بَنَآنَ يَضْرِي بَيْنَ آنَ يَضْرِي بَانَ درَاصِلَ
 يَضْرِي بَانَ يَضْرِي بَنَ تَضْرِي بَانَ تَضْرِي بَيْنَ تَضْرِي بَانَ تَضْرِي بَانَ بُودَنْدَچُونَ

آن ناصب میسر میگوید در اول ایشان در آردند آخر ایشان را نصب کردند و
 علامت النصب در آخر شنبه ما در هر دو جمع مذکور میگالم در راهه همراه با طبیعت
 سقوط نبات عوض از حرکت رفیع مفرد شدند حمل لعن اصلی البوارم لآن الجرم
 فی الاعمال کا الجرم الاسماء تا از یضیر بان یضری یون تضری بان یضری یون
 یضری بین تضری بان گشتند آن یضریها آن یضریها آن یضریها آن یضریها آن
 یضریها آن یضریها آن یضریها آن یضریها آن یضریها آن یضریها آن
 اصل یضری بین تضری بین بودند چون آن ناصب میسر میگوید در اول ایشان
 در آردند آخر ایشان را چیزی نگردند زیرا که این نون عوض از حرکت رفیع مفرد
 نیست بلکه ضمیر فعل است الفهمی لا یحذف تا از یضری بین تضری بین گشتند
 آن یضری بین آن یضری بین شدن مجموعه هر آن یضری آن یضری بان یضریها
 آن یضری آن یضری بان یضری بین آن یضری آن یضری بان یضریها آن یضریها
 آن یضری بین آن یضری بان یضری بین آن یضری آن یضری بان یضری بین
 علی نہ العیاس سخوان یضری آن یضری بان یضری بان یضری بان یضری
 لئن یضری لئن یضری لئن یضری در اصل یضری بکه یضری بکه یضری
 یضری بودند چون لئن تاکید یه نافیه ناصب میگوید در آردند اخون
 مجہول پیرس کی یضری بکی یضری بکی اصریب کی یضری بکی یضری در اصل یضری
 یضری بکی یضری بکی سببیه ناصب میگوید ام معلوم و مجہول

فقط اذن پیش ب اذن تضییب اذن اضیوب اذن تضییب در اصل
 تضییب تضییب اضیوب تضییب بوند و اذن و فتنیه جوابیه ناصیبه معلومه از
 مجموعه هزار اذن پیش ب اذن پیش ب اذن پیش ب اذن تضییب اذن
 تضییب با اذن پیش بین الم اضیوب در اصل تضییب بود تضییب فعل
 مصادر مخاطب معلوم بود چن خواستند که فعل مصادر مخاطب معلوم را از
 حاضر سازند تا که علامت استقبال بود آن را حذف کردند ثانی ساکن مانچن
 را بتدابساکن سهند بود پس نظر کردند سوی میدن هم که که عین کلمه او مکسور
 بود پس همراه دلیل مکسره درادش درآوردند آخرش اوقتن کردند علامت القعده
 در آخر مفردات صحیح اللام بغیر از واحده موئنه مخاطبه سقوط حرکت رفعی مفرد شد تا
 از تضییب گشت اضیوب شد اضیوب ایضیوب ایضیوما در اصل
 تضییب ایضیوب تضییب تضییبین تضییبین بان بودند تا که علامت استقبال
 بود آن را حذفت کردند ثانی ساکن ماند الم در اول ایشان درآوردند آخر اینها
 را اوقتن کردند علامت القعده در آخر شنبه ۱۰ در جمع مذکورالم در داده موئنه
 مخاطب سقوط نونات عوض از حرکت رفعی مفرد شدند تا از تضییب ایضیوبون
 تضییبین تضییب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب
 ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب
 ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب ایضیوب

لهم اکید ثقیله باین نیمه و این در حالت
لهم اکید ثقیله باین نیمه و این در حالت
لهم اکید ثقیله باین نیمه و این در حالت

فاعل است الخیر لا گفت ما از اضطراب گشت اضطراب شد مجموعه هزار بیان شد
اضطراب اضطراب نداشت اضطرابی اضطرابی اضطراب شد بعد التقار ساکنین شد
اضطراب بود چون نون تاکید ثقیله با متصل شد بعد التقار ساکنین شد
در میان باز نون مدغمه علی غیر حده جون التقار ساکنین علی غیر حده در کلام
عرب جائز نبود آبار احرکت فتح دادند از جهت تخفیف دنون تاکید ثقیله را نیز
حرکت فتح دادند تا از اضطراب گشت اضطراب شد اضطراب نات در اصل اضطراب
بعد چون نون تاکید ثقیله با متصل شد بعد التقار ساکنین شد میان اتفاق
دون مدغمه علی حده چون التقار ساکنین علی حده در کلام عرب جائز بود اما بر حالت
خود باقی گذاشتند دون تاکید ثقیله را حرکت کسره دادند تا اضطراب یا گشت اضطراب
شد اضطراب در اصل اضطراب بود چون دون تاکید ثقیله با متصل شد بعد
التقار ساکنین شد میان دا و دون مدغمه علی حده چون التقار ساکنین علی
حده در کلام عرب جائز بود و اراده داشت کردند از جهت نقل خبر قبل بر حالت خود باقی
گذاشتند تا دلالت کند بر حذف فیت او و دون تاکید ثقیله را حرکت فتح دادند تا از
اضطراب نداشت اضطراب شد اضطراب در اصل اضطرابی بود چون دون
تاکید ثقیله با متصل شد بعد التقار ساکنین شد میان یا و دون مدغمه علی حده چون
التقار ساکنین علی حده در کلام عرب جائز بود یارا داشت کردند از جهت
نقل دسره ماقبل بر حالت خود باقی گذاشتند تا دلالت کند بر حذف فیت

یادون تاکید ثقیله را حرکت فتحه دادند تا از اضطراری گشت اضطراری شد
 بخوبیان تس اضطراری میان در اصل اضطراری بود چون نون تاکید ثقیله با او
 متصل شد بعد از اجتماع ثلث نویات ش چون اجتماع ثلث نویات در کلام
 عربستکره پنداشتند لاجرم اتفاق مفاصل در میان ایشان در آوردن تا اجتماع
 ثلث نویات نشود و نون تاکید ثقیله را حرکت کسره دادند تا از اضطراری گشت
 اضطراری میان شد مجموعه بذا اضطراری اضطراری اضطراری اضطراری میان اضطراری شد
 اضطراری در اصل اضطراری بود چون نون تاکید خفیفه با او متصل شد بعد از اتفاق
 ساکنین شد میان با دون خفیفه علی غیر حده چون التقاد ساکنین علی غیر حده در
 کلام عرب جائز نبود یا را حرکت فتحه دادند تا از اضطراری گشت اضطراری شد اضطراری
 در محل اضطراری بود چون نون تاکید خفیفه با او متصل شد بعد از اتفاق ساکنین شد میان
 داؤ و نون خفیفه علی غیر حده چون التقاد ساکنین علی غیر حده در کلام عرب
 جائز نبود و او را احذف کردند صدر ما قبل ابرهال خ دباقی گذاشتند تا ادلالت کند
 بر خذفیت و آدائما از اضطراری گذاشت اضطراری شد اضطراری در محل اضطراری بود چون نون
 تاکید خفیفه با او متصل شد بعد از اتفاق ساکنین شد میان یادون تاکید خفیفه علی
 غیر حده چون التقاد ساکنین علی غیر حده در کلام عرب جائز نبود یا را احذف
 کردند کسره ما قبل ابرهال خ دباقی گذاشتند تا ادلالت کند بر خذفیت یا آدائما
 اضطراری گشت اضطراری شد مجموعه بذا اضطراری اضطراری اضطراری اسکم طرف مضمون

را از فعل مضارع مطلقاً بنابرآوردن حرف مضارع را خذت کردند بعض اویم
 مفتوحه در اویش در آوردنما قبل آخر را حرکت کسره دادند دلایل خوش
 تنوین نمکن از برائے علامه اسکیت در آوردنما از فعل مضارع مطلقاً گشت
مخصوصی شد مخصوصی بان مخصوصی بین هر دو تثنیه مخصوصی است مخصوصی اکم
 واحد بود چون خواستن که اکم واحد را تثنیه سازند در آخرش الف از برائے
علامت تثنیه در حالت رفع المخصوصی بان شد در حالت فعل و یامخصوصی مین شد
 در حالی نصب در جمله مخصوصی بمعنی تکمیر مخصوصی است مخصوصی اکم واحد بود
 چون خواستند که اکم واحد را جمع تکمیر سازند حرف اول بحال خود بانی گذاشتند
 ثانی ساکن را حرکت فتو دادند سوم جا الف از برائے هلامت مجمع تکمیر آمدند حرن که
 مابعد از الف مجمع تکمیر بود آن را بکسره خوب نهادند تنوین را خذت کردند از جهت منع
صرف ما از مخصوصی گشت مضارب ش مخصوصی پ تصرفی مخصوصی است
مخصوصی اکم واحد کمتر بود چون خواستند که اکم واحد بکسر را اکم واحد مصغر سازند
 حرف اول را حرکت ضمہ دادند ثانی ساکن را حرکت فتو دادند سوم جایا از برائے
 هلامت تصرفی در آوردن حرن که مابعد از بانی تصرفی بود آن بکسره خوب نهادند
تا از مخصوصی گشت مضارب شد مخصوصی ب مضارب بان مخصوصی بین مخصوصی
مضارب اکم المه مخصوصی نیز از فعل مضارع مطلقاً بنابرآوردن حرف مضارع است
 خذت کردند بعض اویم مکسره در اویش در آوردنما قبل آخر را حرکت

فو دادند را خوش توین نمکن از برای علامه اسمیت درآور دندتا از فعل مفاسع
 مطلق گشت مضریت شد مضریت بین مضریت بین هر دو شنیه مضریت داشت
 مضریت آنکه ذات بود از مصاریب جمع تکمیل مضریت است مضریت اسم واحد
 بود چون خواستند که اسم واحد را جمع تکمیل مضریت است مضریت اسم واحد
 را حرکت فتح دادند سوم جا الف از برای علامت جمع تکمیل را در دند حرفت که مابعد از الف
 جمع تکمیل بود آن را حرکت کسره دادند توین را حذفت کردند از جهت منع صرف کاش مضریت
 گشت مصاریب شد مضریت تغییر مضریت است مضریت اسم واحد مکث بود
 اما مضریت شد مضریت مضریت بین بعضه بین مصاریب مضریت مضریت
 نیز از فعل مفاسع مطلق بنا کردند حرفت مفارعت احذفت کردند بعوض ایمکن مکرده
 در اوش له آور دند شالث در این را حرکت فتح دادند را خوش تای تحرک از برای
 علامه آلموسی توین نمکن از برای علامت اسمیت درآور دند کاش فعل مفاسع
 مطلق گشت مضریت شد مضریت بین مضریت بین هر دو شنیه مضریت
 است مضریت اسم واحد از مضریت بین شد در حالت دفع و یا مضریت بین
 شده عالی نسب در مصاریب جمع تکمیل مضریت است مضریت اسم واحد
 بود چون خواستند که اسم واحد را جمع تکمیل سرمهی را بفتح بدل کردند از ماکن
 را حرکت فتح دادند سوم جا الف از برای علامت جمع تکمیل را آور دند حرفت که مابعد
 از الف جمع تکمیل بود آن را حرکت کسره دادند تار و حدت را د توین تمکن با

صفت کردند از جهت فضاییت و منع مرمت از مخصوصیت آن گشت مضارب
شده مخصوصیت تیاس است مجموعه نهاد مخصوصیت مخصوصیتان مخصوصیتین مخصوصیت
مخصوصیت مخصوصاب ایضاً از فعل مشارع مطلق بنابرآ در حرف مشارعت را
 حذف کردند به غرض او سیم کسره باشون فاکله در او شد آوردن ثالث را
 حرکت فتحه دادند چهارم جا الف از برای علامه آلسه کبری و تزوین نمکن از
 برای علامت استمیت در آوردن از فعل مشارع مطلق گشت مخصوصاب
 شده مخصوصیتان مخصوصاب این هر دو شنبه مخصوصاب است بحیره ایم واحد بود و
مخصوصاب این شد در حالت رفع و یا مخصوصاب این شد در حالی نسب و جو مضاربی
 بیع تکیه و مخصوصاب است مخصوصاب ایم واحد بود چون خواستند که ایم واحد اجمع تکیه
 سازند کسوسیم رالفقه بدل کردند ثالث میکن را حرکت فتحه دادند سوم جا الف از برای
 علامت جمع تکیه در آوردن حرف که ماجد از الف جمع تکیه بود آن احرکت کردند
 تزوین را حذفت کردند از جهت منع صفت نصار نهال نقش لا ایت بعده مضارب ایب
 بعده الف ساکن با تبلیغ مکسر آن الف را بیا بدل کردند تا از نیزه نقش گشت
مضاربیم ش مخصوصیت تیاس است مجموعه است مخصوصاب مخصوصاب این
 مخصوصاب این مضاربیم مخصوصیت ایم لامضی ایم ایم از فعل مشارع معلوم
 بنابرآ در حرف مشارعت اخذ کردند پس بجزه مخصوصه تنفسیلیه راوش در آوردن تبلیغ
 آفراء حرکت فتحه دادند و آخون تزوین نمکن مخفی در آوردن از فعل مشارع معلوم
 از هم ملاحتان نمیباشد. تولد راهی مخصوصه ای جست شرمن

گشت آخوند شد این بین هر دو شنیده آخوند است آخوند میگش
دادهند کرده بودند خواستند که اسم واحد نمایند که را شنیده سازند با خوش الف از برای علت
شنیده در عالت فرع از آخوند بین شد و حالات فرع دیگر آخوند بین شد و حالاتی نصب و جر
آخوند بین آخوند بین هر دو جمع نمایند که سالم آخوند است آخوند بین اسم واحد نمایند کرده بودند
آخوند بین شد و حالات فرع دیگر آخوند بین شد و حالاتی نصب و جر اضافی بجمع کمیر
آنچه بین است آخوند بین اسم واحد نمایند کرده بودند خواستند که اسم واحد نمایند که را این کمیر سازند
حروف اول را به عالت خود بدانی گز اشتندشانی ساکن حرکت فتح دادند سوم جا الف از برای
اشتباع تکمیر آورند حرف که ما بعد از الف جمع کمیر بود آن حرکت کسره دادند تنوین هفتم
که در آن باید بود ریجاییز مقدار کردند از جهت منع صرف تا از آخوند گشت آخوند ب
شد آخوند تصرف آخوند است آخوند بین اسم واحد کمیر بودند خواستند که اسم واحد
کمیر اسم واحد صغر سازند حرف اهل حرکت ضم دادندشانی ساکن حرکت فتح دادند
سوم جای از برای علامت تصرف در آورند حرف که ما بعد از بیان تصرف بود آن حرکت کسره
در زندگانی مقدر را فا هر ساختند برا ک علت تقدیریت ارزش ایل شدند تا از آخوند
گشت آخوند ب شد آخوند آخوند بین آخوند بین آخوند بین آخوند بین آخوند بین
آنچه بین قدر بی دهد اصل آخوند بود آخوند میگشند که اسم واحد نمایند که را این کمیر
ما اسم واحد نمیگشند لطفیلیه اخذ نمایند که را این کمیر ساختند که اسم واحد نمایند
با سکون سین کفر فهری بار افتخار میگشند که را این کمیر خواستند که اسم واحد نمایند

لَمْ يُنْصَرْ كَانَ يُنْصَرْ كَمَا يُنْصَرُ لِكُلِّ مَنْ يُنْصَرُ وَالْأَمْرُ مِنْهُ أَنْ يُنْصَرْ لِيُنْصَرْ
لِيُنْصَرْ وَالْفَهْيَ عَنْهُ كَانَ يُنْصَرْ كَمَا يُنْصَرْ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مَنْصُورٌ وَالْأَلْهَةُ
مِنْهُ مَنْصُورٌ وَمَنْصُورَةٌ وَمَنْصُورَاتٍ وَالجَمْعُ مِنْهُمَا مَنْصُورٌ وَمَنْصُورَاتٍ وَ
أَفْعَلُ التَّفْضِيلِ مِنْهُ أَنْصَرُ وَالْمُؤْنَثُ مِنْهُ أَنْصَرٌ وَالجَمْعُ مِنْهُمَا أَنْصَرٌ وَأَنْصَرَوْنَ

بَدَانَ كَرِيمُ صَدِيقِ عِلْمٍ وَأَمْرِ حَاضِرِ ذِرْنَتْ دَارِ دَتَالِ بَابِ سَوِيمَ ازْغَلَ مُجَمِّعَ
ثَلَاثَيْ مُحَمَّدِ رِبْرِ زَنْ تَعْلِيَلَ لَغْلَلَ فَغْلَلَ آمِدَهَ اسْتَهَوْنَ عَلِيَّمَ تَعْلِيَمَ عَلِيَّاً فَغْلَلَ
عَالَمَ وَعَلِيَّمَ تَعْلِيَمَ عَلِيَّاً فَذَلِكَ مَعْلُومٌ لَمْ يَعْلِمَ كَمْ يَعْلِمَ كَمَا يَعْلِمَ لَا يَعْلِمَ
لَمْ يَعْلِمَ لَكَنْ يَعْلِمَ دَالِهِ مَرِيَّا عَلَمَ لَيَعْلِمَ لَيَعْلِمَ وَالْفَهْيَ عَنْهُ كَانَ يَعْلِمَ
كَانَ يَعْلِمَ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مَعْلُومٌ وَالْأَلْهَةُ مِنْهُ مَعْلُومٌ وَمَعْلَمَةُ وَمَعْلَامٌ
وَالجَمْعُ مِنْهُمَا مَعْلَمٌ وَمَعْلَمَهُ وَأَفْعَلُ التَّفْضِيلِ مِنْهُ أَعْلَمٌ وَالْمُؤْنَثُ مِنْهُ
عَلَمَهُ وَالجَمْعُ مِنْهُمَا أَعْلَمٌ وَعَلَمَهُ بَدَانِيدَهُ كَرِيمُ صَدِيقِ عِلْمٍ وَأَمْرِ حَاضِرِ ذِرْنَتْ
بَدَانَتْ
آمِدَهَ اسْتَهَوْنَ عَلِيَّمَ تَعْلِيَمَ لَغْلَلَ فَغْلَلَ آمِدَهَ اسْتَهَوْنَ عَلِيَّمَ تَعْلِيَمَ لَغْلَلَ
لَمْ يَعْلِمَ كَانَ يَعْلِمَ لَا يَعْلِمَ لَكَنْ يَعْلِمَ لَقَنْ يَعْلِمَ دَالِهِ مَرِيَّا عَلَمَ لَيَعْلِمَ لَيَعْلِمَ
عَنْهُ كَانَ يَعْلِمَ لَا يَعْلِمَ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مَعْلَمَهُ وَالْأَلْهَةُ مِنْهُ مَعْلَمَهُ وَمَعْلَمَةُ وَمَعْلَامٌ
وَالجَمْعُ مِنْهُمَا مَعْلَمَهُ وَمَعْلَمَهُ وَأَفْعَلُ التَّفْضِيلِ مِنْهُ أَعْلَمَهُ وَالْمُؤْنَثُ مِنْهُمَا
عَلَمَهُهُ وَالجَمْعُ مِنْهُمَا أَعْلَمَهُهُ وَعَلَمَهُهُ بَدَانِيدَهُ كَرِيمُ صَدِيقِ عِلْمٍ وَأَمْرِ حَاضِرِ ذِرْنَتْ

سچھ تلائی مجرد بروزن فَعْلٌ يَقْعِلُ خَلَّا امَّه است هچون حَسِيبٍ يَحْسِبُ وَحَسِيبًا
 فَعُوْ حَاسِبٍ وَحَسِيبٍ يَحْسِبُ وَحَسِيبًا ذَلِكَ حَسُوبٌ لَمْ يَحْسِبْ لَمْ يَحْسِبْ
 لَا يَحْسِبْ لَا يَحْسِبْ لَئِنْ يَحْسِبْ لَئِنْ يَحْسِبْ لِاَمْرِ اَحَبْ يَحْسِبْ
 لِيُحْسِبْ وَالنَّفْي عَدَه لَا يَحْسِبْ لَا يَحْسِبْ وَالظَّرفُ مِنْهُ مَحْسِبٌ وَالآلة
 مِنْهُ مَحْسِبٌ وَحَسِيبَةٌ مَحْسِبَه وَالجَمْعُ مِنْهُمَا اَحَاسِبٌ وَحَسِيبٌ وَاعْلَمُ التَّفْصِيلُ
 مِنْهُ اَحَاسِبٌ وَالْمُؤْثِثُ مِنْهُ حَسِيبَه وَالجَمْعُ مِنْهُمَا اَحَاسِبٌ وَحَسِيبٌ بَادِرَهُ
 مَعْلُومٌ مَا خَالَفَتْ يَمْبَادِلُهُ تَمْ اَزْفَلْ سَمْجُونَ تلائی مجرد بروزن فَعْلٌ يَقْعِلُ
 خَلَّا امَّه است هچون شَرُوفٌ يَشْوَفُ شَرُوفٌ قَافْهُو شَرُوفٌ لَمْ يَتَبَعَّفْ لَا يَتَبَعَّفُ
 لَئِنْ يَتَبَعَّفْ وَالْأَمْرُ اَسْرُوفٌ يَشْرُفُ وَالنَّفْي عَنْهُ لَا يَتَبَعَّفُ وَالظَّرفُ
 مِنْهُ مَشْرُوفٌ وَالجَمْعُ مِنْهُ مَشَارِفٌ وَاعْلَمُ التَّفْصِيلُ مِنْهُ اَشْرُوفٌ وَالْمُؤْثِثُ
 مِنْهُ شَرُوفٌ فِي وَالجَمْعُ مِنْهُمَا اَشَارِفٌ وَمَشْرُوفٌ شَرُوفٌ درَهْل شَرُوفٌ بَادِرَهُ شَرُوفٌ فَا
 اَكْمَ مُصْدَرُ بُودِ الْمُعْرُفُ اول ثالث مُفْرِجَه بِرْخَوْدِ بَانِي كَذَا شَتَنْدِ شَانِي سَاكِنِ رَا
 حَرَكَتْ حَمَدَه دَادِرْتُونِينْ مُصْدَرِي رَا حَذَنْ كَرْدِ زِيلَانِ التَّوَيِنِ اَمَّه اَلْكَمِ اَلْمَشْرُوفُ شَد
 شَرُوفٌ شَرُوفٌ فَا شَرُوفٌ شَرُوفٌ شَرُوفٌ شَرُوفٌ شَرُوفٌ شَرُوفٌ شَرُوفٌ فِي شَرُوفٌ فِي شَرُوفٌ
 شَرُوفٌ شَرُوفٌ شَرُوفٌ فِي شَرُوفٌ شَرُوفٌ فِي شَرُوفٌ فِي شَرُوفٌ فِي شَرُوفٌ درَهْل شَرُوفٌ بُود
 شَرُوفٌ فَعْلٌ مَنْيِ مَعْلُومٌ بُودِ چون خَوَاسِندَ كَرْفَلْ مَاضِي مَعْلُومٌ رَا فَعْلٌ مَضَارِعٌ مَعْلُومٌ سَازَند
 كَيْ حَرَفٌ اِزْجُوتْ اَيْنِ مُفْتَوَهَ بَا سَكُونٌ فَا كَلْمَه درَوْلَشْ زَآوَرْدِ زِيلَانِ تَبِيلَ آخِرَ حَرَكَتْ حَمَدَه

دادند در آخرين اعواب رفني در آوردن تا از استهوف گشت يشقوف شد يشرون يشرون
يشقوف شتوفت شتوف قان يشقوفون المختطف در اصل يشتفت بود
يشتفت فعل مضارع معلوم بود چون خواستند که فعل مضارع معلوم را صفت بشبه
ساند حرف مضارع را خذت کردند شانی ساکن را حرکت نمود دادند ضممه
را را بکسر و بدل کردن چهارم جای از برای ذهن فعال در آوردن و در آخرين چون
تمکن از برای علامت استمیز را کردن تا از لکتهوف گشت شتوفت شد
شتوفت شتوف قان شو یعنی شتوفون شتوفین شتوفه شتوفستان
شتوفین شتوفات اشتراف شتوف قاعده شتوف و شتوفه من
شتوفه ای شتوفات حالات ثلاثة قیاس است اشتراف جمع تکییر شتوف
ست شتوفه اسم واحد که بود چون خواستند که واحد که بر اجمع تکییر باز نهاده مفتوح
باشون فاکلود راوش را اوردن کسر فرار الغنیه بدل کردن تا زشتوفت گشت
اشتراف شد بعد یا ساکن ماقبلش مفتوح آن یارا به الف بدل کردن تا زاشتراف
گشت اشتراف شد مترفا جمع تکییر شتوف است -
شتوفه اسم واحد بود چون خواستند که اسم واحد راجع تکییر باز نهاده حرفا اول احرکت
ضممه اند شانی را حرکت نمود اند برای ساکنه را نيز حرکت فتحه دارند چهارم جا الف از برای
علامت اجمع تکییر را اوردن تا و تونين اخذت کردن راهیت ضمیمه منع من تا از شتوف
گشت شتوفات شد بجهت قلب همکاری کردن میباشد یا وفا یا رابجا برای فابر دندقا

رابجاوی آتا از سقویاف گشت شرقاً شد بعد یاد اقع شد بعد از الف زانه آن
 یارا بهزه بدل کردند آن از شرقاً گشت شرقاً شد شرکت جمع تکمیر شریعت است
 تکمیر که اسم واحده مونته بود پون خواستند که اسم واحده مونه ماجع تکمیر سازه حرف اول
 را بر حالت خود باقی گذاشتند گرسرو شانی را به فتح بدل کردند سوم جا الف از براوی علامت جمع
 تکمیر اینه حرف که بدل ای الف جمع تکمیر بود آن حرکت گرسرو شانه تأثیر داشت راهنمای کردند از جهت
 ضدمیت و تجزیین تمکن را هدفت کردند از جهت منع صرف تا از
 شریعت گشت شریعت شد بعد ای واقع شد بعد ای حرف زانه آن یارا بهزه بدل کردند کاد
 شریعت گشت شریعت شریعت شریعت شریعت هر دو صور ای شریعت دشتریعت گشت شریعت دشتریعت
 هر دو ای کبران بودند چون اسندند که ایمی کبران ای مصادر سازه حرف اول احرکت خود اوند شانی را
 حرکت فتح دادند سوم جای از براوی علامت تصغیر در آوردن حرف که بعد از براوی تصغیر
 بود آن احرکت گرسرو اندند از شریعت و شریعت گشتند شریعت و شریعت شدند
 بعد و حرف ایکی همین هم آمدند اول ساکن شانی متاخر ک اول را در شانی او غام کردند
 تا از شریعت و شریعت گشتند شریعت و شریعت شدند باقی بر باب بحث
 پیش ای قیاس است تکرار بکار نیست بلکه فعل صحیح شانی مزید نیز رو اینه باب
 مشهور آمد است باب اول ای فعل صحیح شانی مزید نیزه باب افعال است
 بروزن افعیل لفیل افعال آمده است همچون اکرم مکرم اکرم اما نهاده
 مکرم داگر هم میگرم اکرم اما فذ اکرم مکرم هم میگرم هم میگرم

لایکریم ملایکریم تئن بیکریم لئن میکریم بیکریم بیکریم کام مر منه الکرم
 والعنی عنه لایکریم لایکریم والظرف منه مکرم ملکریم مان اکرم در محل اکراما
 بوایکراما اسم مصدر بود آه حرف اول را حرکت فتحه و اندالت و تنوین مصدری و
 حذف کردند تا از اینجا شدت اکرم شد اکرم اکرم ما اکرم معا اکرم مث اکرم مث
 اکرم من اکرم مث
 بیکریم در محل اکرم بود اکرم فعل ماضی معلوم بود اخونیک حرف از حروف
 آلتین مضمومه در اوش در آوردن ما قبل آخر را حرکت کسره و اندور آخون
 اعاب رفعی در آوردن تا از اکرم گشت بیکریم شد بیکریم بیکریم بیکریم
 تاکریم تاکریم بیکریم تاکریم تاکریم تاکریم تاکریم تاکریم تاکریم
 اکرم معا اکرم بهده اجتماع همزین شد در اوں سکلم و احداين چپين شقیل بود
 همزه ثانی حذف کردندور باقی صیغه باشیز حذف کردند طرددالباب تا از
 بیکریم بیکریم تاکریم ای آخره گشتند بیکریم بیکریم مون تکریم تکریم مان
 تکریم من تکریم تکریم مان تکریم مون تکریم میش تکریم مان تکریم من اکرم تکریم
 شدند مکرم در محل بیکریم بود بیکریم فعل مضارع معلوم بود اخون حروف مضارع
 را حذفت کردند به عرض اویم مضمومه در اوش در آوردن در آخرش تنوین
 تمکن از برای علامت اسمیت و را اوردن تا از بیکریم گشت مکرم شد
 مکرم مکرم مان مکرم مون مکرم مث مکرم مث این مکرم مث حالات شاش بمحبود

قیاس است اکرِم در محل اکرِم بود اکرِم فعل ماضی معلوم بود آه حرف
 اول را حرکت ضمہ دادند ما قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از اکرِم گشت اکرِم
 شد ایزِم اکرِم اکرِم نه بیکرِم در محل بیکرِم بود بیکرِم فعل مضارع معلوم بود اخ
 حرف اول بر حالت خود باقی گذاشتند ما قبل آخر را حرکت فتحه دادند تا از بیکرِم گشت
 بیکرِم شد بیکرِم بیکرِمان بیکرِم و ای ملزِم در محل بیکرِم بود بیکرِم فعل مضارع
 مجھوں بود اخ حرف مضارع است را خذف کردند به عوض او یکم مضمونه در اوش داد
 اور ذُد آخرش نوین یکن از برآئے علامت امسیة در آور فرمذ از بیکرِم گشت ملکِم شد
 ملکِم ملکِمان ملکِم و ملکِم ملکِم ملکِم ملکِم ملکِم جواز و نواصبیا بر
 مجرد قیاس کن اکرِم در محل تکرِم بود تکرِم فعل مضارع مخاطب علوم بود چون خوشنده
 کر فعل مضارع مخاطب علوم را امر عاضر سازند و کردند بسوی محل که صلش تاکرِم بود
 تاکه علامت استقبال بود آن را خذف کردند ثانی متحرک ماند چون احتیاج بهمراه
 و سلیمانند آخرش را وقت کردند اخ اکرِم شد اکرِم اکرِم و اکرِم مادر محل تکرِمان
 تکرِم و نیکِمین نیکِمین نیکِمان بودند در کردند بسوی صلش که محل ایشان تاکرِم مان
 تاکرِم و نیکِمین تاکرِم مان بود تاکه علامت استقبال بود آن را خذف کردند اخ اکرِم
 اکرِم و اکرِمی اکرِم اشند اکرِم در محل اکرِمن بود در کردند بسوی صلش که محل
 اکرِمن بود تاکه علامت استقبال بود آن را خذف کردند اخ اکرِمن شد
 اکرِم اکرِم اکرِم و اکرِمی اکرِم اکرِمن در محل اکرِم بود چون نو

تاکیه یقینه با او تصل شد بعده التقارا السائین شد میان میم و نون مغمض علی غیر
 صده الخ قیاس بر بحیره میباشد و مجموعه هر آکریمن آکریمان آکریمن آکریمن
 آکریمان آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن
 از فعل مخاطع مطلق بنا کر و نزد حرف مصادر عت را حذف کردند به عوض او
 میم ضمومه در اوش در آ و در ندا مقبل آخر احرکت فتحه دادند در آخر ش نویش
 نمکن از برای علامت اسمیت در آوردن تا از فعل مخاطع مطلق گشت مکرر شد
 مکرر مان مکرر مین هرو و شمینه مکرر شد مکرر شد مکرر مان شد عالت زفع
 و یا مکرر مین شد در حالی نصب و جواب دوکم از فعل صحیح ثلاثی شمزید فیه بروز
 فعل یعنی تغییر آمده است همچون کرم بزرگ تکریم یا مهمنه مکرر از کرم
 بیگنیم تکریمی افاده کرم از بیکریم که بیکریم کاملاً بیکریم نمیگیرد
 لئن بیکریم بیکریم بیکریم الامر من در کرم والهی عنده کلام تکریم
 کاملاً تکریم والظرف منه مکرر شد مکرر مان کرم در جمل تکریمیاب و تکریمیا
 اسم مصدر بود از حرکت تارانفل کردند بعده دادند تارا حذف کردند
 و کسره را را بفتحه بدل کردند یا و نویں مصدری را حذف کردند تا از تکریمیا
 گشت کرم شد بعده را امشد و خواند از جهت تغییر در معنی تا از کرم گشت کرم
 شد کرم کرم مان کرم
 کرم مان کرم

فعل باضی معلوم بود اخوند یک حرف را ز حرف داشت آستین مصنومه در اوش اورند
 اقبل آخر را حرکت کسره دادند و رآ خوش اعراب رفعی در آوروند تا از گزئم
 گشته بیکریم شد بیکریم بیکریم مون گلگزئم گلگزئم مان بیکریم من اخون مکریم
 در اصل بیکریم بود بیکریم فعل مصارع معلوم بود آه حرف مصارع است را هدی
 کردند به عوض او نیم مصنومه در اوش در آورند اخون مکریم شد مجموعه امکریم
 مکریم مان مکریم مون مکریم مان مکریم مان مکریم مان مکریم در اصل
 گزئم بود گزئم فعل باضی معلوم بود اخون حرف اول را حرکت فرمد دادند قبل
 آخون را حرکت کسره دادند تا از گزئم گشت گزئم شد گزئم گزئم مان
 بیکریم مان بیکریم در اصل بیکریم بود بیکریم فعل مصارع معلوم بود چون
 خواستند اخون حرف اول بر حالت خود باقی نداشتند اقبل آخر را
 حرکت فتحه دادند تا از بیکریم گشت بیکریم شد بیکریم بیکریم مان بیکریم مان
 مکریم در اصل بیکریم بود بیکریم فعل مصارع مجهول بود اخون مکریم شد
 مجموعه هدایا مکریم بیکریم مان مکریم مکریم مان مکریم مان مکریم در
 اصل گلگزئم بود گلگزئم فعل مصارع معاطب معلوم بود اخون تا که علامت
 استقبال به آن را هدیت کردند ثانی متوجه کردند حاجت به هزه و می ناند
 آخر ش را وفق کردند اخون گزئم شد ای آخره قیاس کند مجموعه هدایا گزئم
 گزئم مان اکبر حی کیس مان اکس من نون شقیله و حیفه بمعنی طوف اینها

فرق ندارد که مئن کتر مان کتر من لیز من کتر مان کتر منا ن
 کتر من کتر من کتر من مکر من مکر مان باب سوم از فعل صحیح
 شانی مزید فیه بروزن فاعل بفاعل متعال آمده است پچون ضرب
 بضارب بضارب بناه فهمو مضارب و صورب بضارب
 ... بضارب بناهذاك مضارب لم بضارب لم بضارب
 لا بضارب لا بضارب کن بضارب لکن بضارب بضارب
 بضارب اکامش بضارب والنهی عنہ لا بضارب لا بضارب
 والظرف منه مضارب بضارب بناه ضارب در اصل مضارب
 بوالمخیم و تاوین مصدری راحذف کر و ندتا از مضارب نگشت ضارب
 شد ضارب ضارب صارب اضافه بضافه بضافه بمن المان باب
 از روی اعلال بر باب ماسبق قیاس است اما اضافی مجهول ضریب
 در اصل ضارب بود ضارب فعل اضافی معلوم بود چون خواشنده
 که محل اضافی معلوم را فعل اضافی مجهول سازند حرف اول ما
 حرکت صننه دادند ماقبل آخر را حرکت کردند بعده الف ساکن بیکش
 مضموم آن الف را بوا و بدیل کر و ندتا از ضارب نگشت ضورب شد
 شد ضورب ضورب اضافه بضافه بضافه بمن المان مزید فیه
 بروزن افعل بیفعل افعال آمده است پچون جمع بجمع

احتماناً فهو مُجَمِّعٌ راجتَمَعْ بِجَمِيعٍ احتماناً غداً وَ مُجَمِّعٌ لَمْ
زَانِمَ آدَنَ
 يَجْتَمِعَ لَمْ يَجْتَمِعَ لَا يَجْتَمِعَ لَا يَجْتَمِعَ لَكَنْ يَجْتَمِعَ لَقَنْ يَجْتَمِعَ
 لِيَجْتَمِعَ لِيَجْتَمِعَ لَا امْرِمِنْهِ اِجْتَمِعَ دَالْهَنِي عَنْهِ لَا يَجْتَمِعَ لَا يَجْتَمِعَ
 وَ الظَّرْفِ مِنْهِ مُجَمِّعٌ مُجَمِّعٌ اِجْتَمِعَ دَرْهَلِ اِجْتَمِعَ اَبُو دَرْجَمَاعَ
 اسْمِ مُصْدِرِ بُوْدَالْخَ كَشْرَتِ الْفَقْهِ بِلَ كَرْدَنْدَالْفَ وَ تَنْزِينِ مُصْدِرِ بِرَا حَدَفَ
 كَرْدَنْدَتَا زَ اِحْتَمَانَا غَاشَتِ اِجْتَمِعَ شَدِيَجْتَمِعَ اِجْتَمِعَوْنَ اِجْتَمِعَ
 دَرْهَلِ اِجْتَمِعَ بُوْدِ اِجْتَمِعَ فَعَلِ مَعْنَى مَعْلُومِ بُوْدَالْخَ هَمْزَهِ مَاضِي رَاحِدَفَ
 كَرْدَنْدَسِ يَكِ حَرْفِ اِزْحَرْوَفَ آتَسِينَ مَفْتُوحَهِ دَرَاوِلَشِ دَرَآ وَرَدَنْدَ
 ما قَبْلَ آخِرِ رَاحِكَتِ كَسَرَهِ دَادَنْدَ دَرَآ خَرَشِ اِعْرَابِ الْخَ يَجْتَمِعَ شَدِيَجْتَمِعَ
 يَجْتَمِعَانِ يَجْتَمِعَوْنَ اِنْهِ مُجَمِّعٌ دَرْهَلِ يَجْتَمِعَ بُوْدَالْخَرْفِ هَضَارَ
 رَاحِدَفَ كَرْدَنْدَ بَهْ عَوْصَنِ اوْسِيمِ صَفَوْمَهِ دَرَاوِلَشِ دَرَآ وَرَدَنْدَ دَرَآ خَرَشِ
 تَنْزِينِ تَمْكِنِ اِزْبَرِیِ عَلَامَتِ اَسْمَيَهِ دَرَآ وَرَدَنْدَتَا زَ يَجْتَمِعَ غَاشَتِ مُجَمِّعَ
 شَدِمُجَمِّعَ مُجَمِّعَانِ مُجَمِّعَوْنَ مُجَمِّعَهِ مُجَمِّعَتَانِ
 مُجَمِّعَاتِ اِجْتَمِعَ دَرَاسِلِ يَجْتَمِعَ بُوْدِ اِجْتَمِعَ فَعَلِ مَاضِي بُوْدَالْخَرْفِ
 اول وَ ثَالِث رَاحِكَتِ صَفَهِ دَادَنْدَ اَقَبْلَ آخِرِ رَاحِكَتِ كَسَرَهِ دَادَنْدَتَا زَ اِجْتَمِعَ
 گَشَتِ اِجْتَمِعَ شَدِيَجْتَمِعَ اِجْتَمِعَا جَمِيعَوْا يَجْتَمِعَهِ دَرْهَلِ يَجْتَمِعَ بُوْدَالْخَرْفِ
 اول رَاحِكَتِ صَفَهِ دَادَنْدَ اَقَبْلَ آخِرِ رَاحِكَتِ فَتَحَدَّ دَادَنْدَتَا زَ يَجْتَمِعَهِ گَشَتِ يَجْتَمِعَ

شدِ مجتمعه و مجتمعانِ مجتمعونَ المُجتمع و دارِ مُجتمع بودِ مجتمع
 فعل مصارعِ بجهول بود اخترقِ مصارعِ احتضان را حذف کردند به عرض این مضموم
 در او لش در آوردن دس اخترقِ تزوین تکن از باش علامتِ احتمالیه در آوردن
 تازِ مجتمع هشتاد مجتمعه شدِ مجتمع مجتمعانِ مجتمعونَ مجتمعه مجتمعنا
 مجتمعاتِ اجتماعه در اصل تجتمعه بود تجتمعه فعل مصارعِ مخاطب
 معلوم بود چون خواستند که فعل مصارعِ اخترق تاکه علامت استقبال بود آن
 را حذف کردند ثانی ساکن نامهون ابتدای باش محال بود پس نظر
 کردند بسوی عین کلمه که عین کلمه او کسور بود پس همراه و صلی کسوره در
 او لش در آوردن دس اخترق را وقف کردند اخترق ندارد مجموعه هزار اجتماعه
 اجتماعا اجتماعه عوای اجتماعی اجتماعا اجتماعی اجتماعی اجتماعی
 اجتماعی اجتماعی اجتماعی اجتماعی اجتماعی اجتماعی اجتماعی
 فیه که بر وزن تفعیل بتفعیل تفعیل آمد است همچون تکرّم پیشکرّم
 پیشکرّم ما فهو مثکرّم دپیشکرّم پیشکرّم مثکرّم ما فذاك مپیشکرّم لـه
 پیشکرّم لـه پیشکرّم لا پیشکرّم لا پیشکرّم لـه پیشکرّم
 پیشکرّم لـه پیشکرّم لا امر منه تکرّم والهـی عنه لا تکرّم له
 تکرّم والهـی عنه مـنکرّم ... مـنکرّم ماـن تکرّم درـم تکـرـم

تکریم مان اسم مصدر بود چون خواستند که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازد
 صمه را را بفتحه بدل کردند توین مصدر ری را حذف کردند تا از تکریم باشند
 تکریم شد تکریم تکریم مان تکریم مو اتکریم تکریم مان تکریم من المیتکریم
 در اصل نکریم بود تکریم فعل ماضی معلوم بود اما یک حرف از حروف آئینه
 مفتوحه در او لش در آمدند و در آخرش ! اعراب رفعی آور دند تا از تکریم
 گشت یتکریم یتکریم یتکریم مان یتکریم مون از متکریم و رصل یتکریم بود
 یتکریم فعل مضارع معلوم بود المیز حرف مضارع است را حذف کردند به عوض او
 میم ضمومه در او لش در آوردند فتحه ما قبل آخر را به کسره بدل کردند در آخرش توین
 تکن از برای علامت اهمیت در آور دند تا از یتکریم گشت مانکریم شد
 مانکریم مانکریم مان مانکریم مون مانکریم مان مانکریم مان مانکریم مان
 تکریم در اصل تکریم بود تکریم فعل ماضی معلوم بود آه حرف اول و ثانی
 را حرکت صمه دادند ما قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از تکریم گشت شکریم شد
 تکریم تکریم مانکریم مون آها یتکریم در اصل یتکریم بود یتکریم فعل مضارع معلوم
 بود چون خواستند که فعل مضارع مجهول ساز نزد حرف اول را
 حرکت صمه دادند باقی بر حال خود گذاشتند تا از یتکریم گشت یتکریم شد مانکریم
 مانکریم مان یتکریم مون المیتکریم در اصل یتکریم بود یتکریم
 فعل مضارع مجهول بود المیز حرف مضارع است را حذف کردند به عوض او میم ضمومه در او لش

در آوردن را خوش رانتونین اخوندش تکریم شد مبتکر مبتکر مان مبتکر مون
 مبتکر مه مبتکر متناب مبتکر ماتا پاپ تکریم در اصل تکریم بود تکریم فعل
 مصارع فنا طب علوم بود چون خواستند که فعل مصارع مخاطب معلوم را اضافه
 سازند تا که علامت استقبال بود آن را اخذ کردند تا نیز تکریم نداشت
 بهمراه وظیفه نداشترش را وقف کردند اخوندش تکریم شد دیگر فرق ندارید مجموعه تکریم تکریم
 تکریم معاشرگاهی تکریم ماتکریم من نون شفیله و خیفه نیز همراه طرف فرق نداند
 با بششم از فعل صحیح شلاشی فرید فیه که بر وزن تفاصیل یقانعل تفاصیل علامه
 است بچون تضاریب یکضاریت تضاد پافهم و متضاریت و تضوریت
 یکضاریت تضاریب یافذ اک متصاریت لئے یکضاریت لئے یکضاریب لایکضاریت
 لایکضاریت کن یکضاریب کن یکضاریب لایکضاریب لایکضاریت الامضه
 تضاریب والنهی عنه و تضاریب لایکضاریت والظرف منه متضاریت
 متضاریت بیان این باب تفعیل قیاس است الا اماضی مجہول
 تضوریت در اصل تضاریب بود تضاریب فعل اماضی معلوم بود از
 حرفاً اول و ثانی را حرکت فرمد داوند اقبال آخر را حرکت کسره داوند
 بعد از الف ساکن ما قبلش مضموم آن الف را بآب و بدل کردند تا از
 تضاریب گشت تضوریت شد تضوریت تضوریت یا تضوریب بآب بآب سفتم از فعل
 صحیح شلاشی فرید فیه بر وزن اتفعی یعنی اتفعیاً آمده است بچون

رانصرت یینصیرت ایانصرتاً فا فهو منصرت دا منصرت یینصرت
با یکت
 ایانصرتاً فاً فذا داک منصرت لئم یینصرت لئم یینصرت لا یینصرت
 لا یینصرت لئن یینصرت لئن یینصرت لئن یینصرت لئن یینصرت
 الا منصره الضرف والنهی عنه لا منصره لاما ضرف والظرف
 منه منصرت ممنصره فان باب شترم از فعل صحیح ثلاثی فرید فیه بر وزن
 افعل یتعقل ای علاً آمدہ است پچون ای حمره تیخمره ای حمراداً فهمو
سر غش
 تیخمره دا ای حمره تیخمره ای حمره ای ایذان حمره لئم حمره لمیخمره لئمیخمره
 لمیخمره لایخمره لایخمره تیخمره لایخمره لایخمره لایخمره لایخمره
 ای خمره ای خمره دا النهی عنه لایخمره لایخمره سرا لایخمره لایخمره سرا
 والظرف منه ممنصره فیه ای خمره در اصل ای خمره ای بود ای خمره ای اسم مصدر
 بود چون خواستند که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند کسره بیم را
 بفتح کردند الف و تنوین مصدر را را خدف کردند تا ای خمره ای خمره
 شد ای خمره ای خمره ای خمره دا ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت
 ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت
 ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت
 ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت
 ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت ای خمره سرت
 بعده اول مسکن تا فی متحرک اول را دشانی او غام کردند در باقی صیغهها

چیزی نگردد از جهت فوت شدن شرط ادغام و هر کس ثانی تا از اینکه زدن حمزه را
 احمدزد احمدزست احمدز تا گشتند احمدز احمدز احمدز است احمدز تا شدند
 مجموعه هزار احمدز احمدز داد احمدز احمدز تا احمدز تا احمدز داد احمدزست
 احمدز تما احمدز شده احمدزست احمدز تما احمدز شده احمدز داد
 احمدز تما نیخست در اصل احمدز بود احمدز فعل پاسی معلوم بود چون خواستند که
 فعل پاسی معلوم را اخراج کردند بسوی اصلش که اصلش احمدز بود همراه پاسی
 را حذف کردند یک حرف از حروف آیین مفتوحه در ادب داده اند و زمان قبل
 آخر را حرکت کسره دادند در آخرش اعواب فیضی در آوردن تا از احمدز گشت
 بیخیز شد نیخست نیخیز را این نیخیز دن نیخیز سیخیز را این نیخیز را نیخیز را
 نیخیز را این نیخیز سی دن نیخیز بی دن نیخیز را این نیخیز را نیخیز دن آن نیخیز
 بعده دو حرف از یک غبس بهم آمدند هر دو مشترک و این چنین شیوه می بود
 حرکت اولی را نداخته بعده اول ساکن ثانی تحرک اول را داشت اینی
 ادغام کردند لغیر از جمعی می نشت از جهت فوت شدن شرط ادغام و هر کس
 تحرک ثانی تا از نیخیز این نیخیز شدند نیخیز این نیخیز دن نیخیز
 نیخیز این نیخیز را نیخیز نیخیز این نیخیز دن نیخیز دن نیخیز این نیخیز
 نیخیز شدند نیخیز در اصل نیخیز بود نیخیز فعل مضارع معلوم بود چون خواستند
 که فعل مضارع معلوم را اسم فاعل ساز و رد کردند بسوی اصلش که اصلش

تیمّر ز پود حرف مضارع است را مذکور کردند به عرض نیم ضمومه در او اش در
 آوروند در آخر شنوند تا سکن از برایی علامت اینمیت در آوروند تا از تیمّر ز
 گشت تیمّر ز شد تیمّر ز تیمّر ز این تیمّر ز داد تیمّر ز تیمّر ز تیمّر ز
 تیمّر ز ایت بعد دو حرف از یک جنس بهم آمدند ای تیمّر ز تیمّر ز این تیمّر ز داد
 تیمّر ز تیمّر ز ایت تیمّر ز ایت ای تیمّر ز در اصل ای تیمّر ز بود ای تیمّر ز فعل ماضی
 معلوم بود چون خواستند که فعل ماضی طور افعل ماضی مجہول سازند
 روکردند بسوی اصلش که همیش ای تیمّر ز بود حرف اول ثالث را حرکت
 نمودند با قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از ای تیمّر ز گشت ای تیمّر ز شد
 ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز معرفه ای ای تیمّر ز در ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز
 ای تیمّر ز تا دو حرف از یک جنس بهم آمدند هر دو متحرك و این چنین یقینی بود
 حرکت اولی را اندادند بعد اول ساکن ثانی متحرك اول را در شانی
 ادغام کردند در باقی صیغهای پیشی نگردند از جهت نوت شدن شرط
 ادغام دهند و تحرک ثانی تا از ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز داد ای تیمّر ز ای تیمّر ز
 گشتند ای تیمّر ز
 ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز تا ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز
 ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز
 ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز ای تیمّر ز

بسوئی اصلش که اصلش **نچیر** بود حرف اول را حرکت نموده دادند ماقبل آخر را حرکت نموده دادند تا از **نچیر** مرگشست **نچیر** مرشد **نچیر** می **نچیر** و آن **نچیر** و دو بعده دو حرف از یک جنس بهم آمدند هر دو متاخر و این چنین لفظی بود حرکت اولی را اند اختند بعده اول ساکن ثانی متاخر اولی دنیانی اذفام کردند بغیر از جمعی معنوی از جهت فوت شدن شرط اذفام دهند تا از **نچیر** و دو **نچیر** و آن **نچیر** و دو **نچیر** و آن **نچیر** شدند **نچیر** در اصل **نچیر** بود **نچیر** فعل مضارع **نچیر** بود اخیر دادند **نچیر** در اصل **نچیر** بود **نچیر** فعل مضارع **نچیر** بود اخیر دادند **نچیر** در اصل **نچیر** بود **نچیر** فعل مضارع **نچیر** بود اخیر دادند **نچیر** که اصلش **نچیر** بود حرف مضارع است را حذفت کردند بعض اویم مضمومه در اویش در آور دند در آخترش تنوین نمکن از برآمده صلامت انجیمه در آور دند تا از **نچیر** مرگشست **نچیر** مرشد بعده دو حرف از یک جنس بهم آمدند هر دو متاخر و این چنین لفظی بود حرکت اولی را اند اختند از **نچیر** مرشد **نچیر** و دو **نچیر** و آن **نچیر** و دو **نچیر** و آن **نچیر** ایت آن **نچیر** و آن **نچیر** و آن **نچیر** در اصل **نچیر** و **نچیر** و **نچیر** بودند پون آن شرطیه شکلی که جازمه معلومه در اول ایشان در آور دند آخراشیان لا جرم کردند اخیر بعده اتفاقاً اسکنین شد میان دو براوی اولی که ساکن شده بود از جهت اذفام رأی ثانی از جهت جرم پی بعض صرفیان رأی ثانی را حرکت کسره میدهنند لان الساکن اذا حرکت **نچیر** بالكسر وبعض صرفیان رأی ثانی را فتحه از جهت

تخفیف و بعض صفتیان باشک اد غام منو آنداز جهت فوت شدن شرط
 اد غام تا از نیمتر نیمتر اختر نیمتر گشتند این نیمتر این نیمتر این نیمتر شدند
 تینه ما و گروه فرق ندارند مجموعه هزار نیمتر این نیمتر این نیمتر و این نیمتر
 این نیمتر این نیمتر این نیمتر این نیمتر این نیمتر و این نیمتر این نیمتر
 این نیمتر این نیمتر این نیمتر این نیمتر بجهول علی هذا مقایس این نیمتر
 این نیمتر این نیمتر و این نیمتر این نیمتر اصل نیمتر و نیمتر
 قاعده مشارع غما طب معلوم بود پون خواستند که فعل مشارع غما طب خلو
 را ام حاضر سازند تا که علامت استقبال بود و آن را حذف کردند شایان ساکن باشد
 چون ابتدا بس اکن محل بود پس نیمه و سی کسره در او ش در آورده آخر ش را
 وقف کردند از بعده التقاء اسکنین شدمیان دور ای ای اولی از جهت دنام
 رائی ثانی از جهت وقف انجاز نیمتر گشت احمر شدند تینه ما وغیره مقایس مت
 هنده انکار نشده مجموعه هزار احمر احمر احمر و احمر ای احمر ای احمر
 احمر اصل احمر بود پون نون تا کید تعقیل با احتفل شد پس ام جان شد
 ما از احمر گشت احمر شدند تینه ما وغیره مقایس کن مجموعه هزار احمر
 احمر ای احمر
 ای احمر ای احمر ای احمر ای احمر ای احمر ای احمر ای احمر ای احمر ای احمر
 صحیح لاثی مزید فیه بروز افعال یقعنی افعیل لامه است چون احمر

وَأَجْلُوزْ مِحْلُوزْ أَجْلُوزْ أَسَرَّاً فَذَاهِبُ مُحْلُوزْ لَمْ يَحْلُوزْ لَا مُحْلُوزْ
 لَا مُحْلُوزْ لَكَنْ يَحْلُوزْ لَكَنْ يَحْلُوزْ لَهُ لَيَحْلُوزْ لَكَامِرْ مِنْهُ أَجْلُوزْ
 وَالنَّهِيُّ عَنْهُ كَأَجْلُوزْ لَا كَأَجْلُوزْ وَالظَّرْفُ مِنْ كَأَجْلُوزْ لَا كَأَجْلُوزْ اِنْ
 بَابُ دَوَارِ وَهُمْ اِنْفَعُلْ صَحِحُ ثَلَاثَى نَزِيفَهِ بِرُونْ اِغْوَاعَلْ يَقْعُدُ عَلْ
 اِغْيَعَالَا آمِدَهُ اِسْتَهْجُونْ اِغْشُوشَبْ لَيَعْشُوشَبْ اِغْشِيشَابَا
 فَهُوَ مُعْشُوشَبْ وَ اِغْشُوشَبْ لَيَعْشُوشَبْ اِغْشِيشَابَا اِفْذَلْ مُعْشُوشَبْ
 لَمْ لَيَعْشُوشَبْ لَمْ لَيَعْشُوشَبْ لَا لَيَعْشُوشَبْ لَا لَيَعْشُوشَبْ
 لَكَنْ لَيَعْشُوشَبْ لَكَنْ لَيَعْشُوشَبْ لَيَعْشُوشَبْ لَيَعْشُوشَبْ
 الْاَمِرْ مِنْهُ اِغْشُوشَبْ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَا لَيَعْشُوشَبْ كَأَ
 لَيَعْشُوشَبْ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مُعْشُوشَبْ مُعْشُوشَبْ اِغْشِيشَابَا
 دَرَاصِلْ اِغْشِيشَابَا بُودَوَأَسَكِنْ مَاقِبِلْ مَكْسُورَآنْ مَا وَرَاسِيَادِلْ
 كَرْدَنْ تَازْ اِغْشُوشَابَا گَشْتَ اِغْشِيشَابَا شَدِ اِغْشُوشَبْ هَمِلْ اِغْشِيشَابَا
 بُودَ اِغْشِيشَابَا اِسْمُ مَصْدَرْ بُودَ حَوْنَ خَوَسِنْدَكَهُ اِسْمُ مَصْدَرْ اِفْعَلْ هَنِي
 مَعْوَمْ سَازِنْ دَرَكَرْدَنْ بُوسَيِّيَّهِلْشَ كَرَاصِلْشِ اِغْشُوشَابَا بُودَ كَسْرَهِشِينْ رَا
 بَقْعَهِ بُدلَ كَرْدَنْ لَالْفَ تَنْزِينْ مَصْدَرِيِّ رَاحْدَفَ كَرْدَنْ تَازْ تَازْ اِغْشُوشَابَا
 گَشْتَ اِغْشُوشَبْ شَدِ اِغْشُوشَبْ اِغْشُوشَبَا اِغْشُوشَبْلَوَا اِغْ
 بَلَكَ اِفْعَلْ صَحِحُ رَبَاعِيِّ بَجْرَدِ بَيكَ بَابِ مَشْهُورَآمِدَهُ اِسْتَبِرُونْ تَغْلَلْ يَقْعُدُ

نَعْلَةَ وَفَعْلَةَ آمِدَهُ اسْتَهْجُونَ دَحْرَاجَ يَدَهُجَ دَحْرَاجَ دَحْرَاجَ دَحْرَاجَ
 فَهُوَمَدَهُجَ دَحْرَاجَ يَدَهُجَ دَحْرَاجَ دَحْرَاجَ دَحْرَاجَ اجَادَهُكَ مَدَهُجَ
 لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ
 لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ لَمَيَهُهُجَ
 لَادَهُجَ الظَّرْفَ مِنْهُ مَدَهُجَ مَدَهُجَ جَانَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ
 دَهُرَاجَ بُودَهُجَ دَهُرَاجَ اسْمَ مَصْدَرٍ بُودَهُجَ كَسْرَهُ دَالَ رَافِعَهُ بَدَلَ كَرَدَهُ زَالَهُ
 تَنْوِينٍ مَصْدَرِي رَاخَدَهُ کَرَدَهُ تَازَهُ دَهُرَاجَ كَشَتَ دَهُرَاجَ شَدَهُجَ دَهُرَاجَ
 دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ
 بِرَابِهِ قِيَاسَتَ بِدَانَکَهُ فَعَلَ صَبِحَ رَبَاعَیْهُ مَزِيدَهُ فَیَهُ بِرَسَهُ بَابَ ازِرَوَهُ اَعْلَالَ
 آمِدَهُ اسْتَ بَابَ اولَ اَزْفَعَلَ صَبِحَ رَبَاعَیْهُ مَزِيدَهُ فَیَهُ بِرَوْنَکَ تَفَعَّلَ
 تَنَفَّعَلَ تَفَعَّلَ آمِدَهُ اسْتَهْجُونَ تَدَهُجَ يَتَدَهُجَ تَدَهُجَ تَدَهُجَ
 فَهُوَمَتَدَهُجَ قَدَهُجَ يَتَدَهُجَ تَدَهُجَ تَدَهُجَ تَدَهُجَ اَمَتَدَهُجَ
 لَمَيَتَدَهُجَ لَمَيَتَدَهُجَ - - - - - لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ
 لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ
 لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ لَكَيَتَدَهُجَ
 بَدَلَ کَرَدَهُ - - - - - تَنْوِينٍ مَصْدَرِي رَاخَدَهُ کَرَدَهُ تَازَهُ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ
 دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ دَهُرَاجَ

تَدْخُلَ حَشَدَ حُورَ حَشَدَ حُورَ جَاهَدَ حُورَ جَهَادَ حُورَ بِالْعِنْدِ قَيَّاسَ مَتَّ
 بَابُ دَوْمِ اِفْعَلَ صَبَحَ رَبَاعِي مَزِيدِ فَيْهِ كَبِيرُ وَزْنٍ اِنْعَنِلَ لَعْنِيلُ اِعْنَلَلَ
 آمِدَهُ اِسْتَكْوَنُ اِحْرَاجَمَ يَحْرَاجَمَ اِحْرَاجَمَانَهُ مَحْرَاجَمَ وَ اِحْرَاجَمَ
 يَحْرَاجَمَ اِحْرَاجَمَانَهُ اِنْكَوْنَهُ اِنْكَوْنَهُ اِنْكَوْنَهُ شَدَشَتَ شَدَشَتَ
 لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ
 لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ
 وَالنَّهِيُّ عَنِهِ لَامَهُ شَجَمَ لَامَهُ شَجَمَ وَالظَّرْفُ مِنْكَوْنَهُ شَجَمَ مَحْرَاجَمَانَ

اِينَ بَابُ بِرَاسِ تَفْعَلَ اِزْرَوْكَ اِعْلَالَ قَيَّاسَ مَتَّ بَابُ دَوْمِ اِفْعَلَ صَبَحَ رَبَاعِي مَزِيدِ فَيْهِ
 بَرَوزَنَ اِنْعَنِلَ لَعْنِيلَ اِعْنَلَلَ اَمِدَهُ اِسْتَكْوَنُ اِنْشَعَرَ اِقْشَعَرَ اِقْشَلَلَ
 فَهُوَ مَقْشَعَرَ اِقْشَعَرَ اِقْشَعَرَ اِقْشَعَرَ اِقْشَعَرَ اِقْشَعَرَ اِقْشَعَرَ اِقْشَعَرَ
 يَقْشَعَرَ لَمَدَ يَقْشَعَرَ لَمَدَ يَقْشَعَرَ لَمَدَ يَقْشَعَرَ لَمَدَ يَقْشَعَرَ لَامَهُ شَجَمَ
 قَنَ يَقْشَعَرَ كَنَ يَقْشَعَرَ لَيَقْشَعَرَ لَيَقْشَعَرَ لَيَقْشَعَرَ لَيَقْشَعَرَ
 الْأَمْرَ مِنَهُ اِقْشَعَرَ اِقْشَعَرَ وَالنَّهِيُّ عَنِهِ لَاقْشَعَرَ لَاقْشَعَرَ
 لَاقْشَعَرَ لَاقْشَعَرَ وَالظَّرْفُ مِنْ مَقْشَعَرَ مَقْشَعَرَ اِنْ
 اِقْشَعَرَ اِصْلَ اِقْشَعَرَ اِرَابِدَ اِقْشَعَرَ اِرَاسِمَ مَصِيدَ بُودَ الْمَكَرَ شَيْنَ اِ
 بَقْتَهُ بَلَ كَرَنِدَ الْفَ وَثَنَوْنَ مَصِيدَهُ رَاهِذَفَ كَرَنِدَتَا زَ اِقْشَعَرَ اِرَاسِ
 شَكَشَتَ اِقْشَعَرَ اِشَدَ اِقْشَعَرَ اِشَعَرَ اِشَعَرَ اِشَعَرَ اِشَعَرَ اِشَعَرَ

اِقْسَعَهُ مَاتِ اِقْسَعَهُ سَهْمًا اِقْسَعَهُ دُونَ اِقْسَعَهُ مَاتِ اِقْسَعَهُ نَا
 بَعْدَهُ دَرِ اِقْسَعَهُ اِقْسَعَهُ رَا اِقْسَعَهُ رَا اِقْسَعَهُ مَاتِ اِقْسَعَهُ سَهْمًا دَوْهَرَ
 اَزْ يَكْ بَنْسَهْمَ آبَدَنْدَهْرَ دَوْتَهْرَ اِنْ جَنْيَنْ تَقْيَلَ بَوْهَرَكَ اَولَى رَانْقَلَ كَرْدَنْهَا
 قَبْلَ دَادَنْدَ بَعْدَهُ اَولَ سَتَاكَنَ شَانِي تَهْرَكَ اَولَ دَرَشَانِي اَوْغَامَ كَرْدَنَدَ وَرَبَّاتِي
 سِيمَهَا پَنْزِي نَكْرَدَنَزِ جَهَتَ فَوْتَ شَدَنَ شَرَطَ اَوْغَامَ دَهْرَكَ شَانِي تَا اَذ
 اِقْسَعَهُ اِقْسَعَهُ اِقْسَعَهُ رَا اِقْسَعَهُ رَا اِقْسَعَهُ مَاتِ اِقْسَعَهُ تَنَا كَشَنْدَ اِقْسَعَهُ اِقْسَعَهُ
 اِقْسَعَهُ دَاهْرَهْ اِقْسَعَهُ تَاهْهَهْ تَاهْهَهْ دَاهْهَهْ بَهْجَهْ عَهْهَهْ بَاهْهَهْ اِشْهَهْ تَاهْهَهْ دَاهْهَهْ
 اِقْسَعَهُ مَاتِ اِقْسَعَهُ سَهْمًا اِقْسَعَهُ دُونَ اِقْسَعَهُ مَاتِ اِقْسَعَهُ سَهْمًا اِقْسَعَهُ نَهْهَه
 اِقْسَعَهُ مَاتِ اِقْسَعَهُ سَهْمًا اِقْسَعَهُ دُونَ اِقْسَعَهُ مَاتِ اِقْسَعَهُ سَهْمًا اِقْسَعَهُ نَهْهَه
 بَيْشَهْرَ دَاهْلَ اِقْسَعَهُ بَوْدَ اِقْسَعَهُ فَعَلَ ماْضِي عَلَوْمَ بَوْدَ چَوْنَ خَواَسَنَدَ كَه
 فَعَلَ ماْضِي مَعْلُومَ رَافَعَلَ مَصَارِعَ مَعْلُومَ سَازَنَدَهْرَ كَرْدَنَدَ بَسُومَيَ اَصْلَشَكَه
 اَصْلَشَ اِقْسَعَهُ بَوْدَهْرَهْ ماْضِي رَاحَذَفَ كَرْدَنَدَسَ يَكْ حَرَفَ اَزْ حَرَوْهَتَ
 اَيْنِ مَفْتُوحَهْ دَرَالَشَ دَاهَورَهْ بَاهْلَ اَهْلَهْ رَاهَرَكَتَ كَسَهْ دَادَنَدَ اَخْرَشَ اَعْرَابَ
 فَرَقِي دَرَآهَهْ دَاهَنَهْ اِزْ اِقْسَعَهُ جَهَهْ كَشَتَ بَيْقَسَعَهُهْ رَهْشَهْ دَاهَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ بَاهَنَهْ دَاهَنَهْ
 لَيْقَسَعَهُهْ سَاهَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ بَاهَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ مَاهَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ بَاهَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ
 لَيْقَسَعَهُهْ سَاهَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ سَاهَنَهْ اَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ سَاهَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ سَاهَنَهْ لَيْقَسَعَهُهْ
 دَوْهَرَتَ اَزْ يَكْ بَنْسَهْمَ آبَدَنْدَهْرَ دَوْتَهْرَ اِنْ جَنْيَنْ تَقْيَلَ بَوْهَرَكَ اَولَى

رانقل گردنده با قبل زاده بعده اولی ساکن شانی متوجه اول را داشتند از همان
 کردند بخراز جمی مونست از جهت نوشت شدن شرط ادعا مام و متوجه شانی ماز
 پیش از تغییر از گشته نیفیش از تغییر نیفیش از تغییر نیفیش از تغییر
 نیفیش از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از
 قدر فرق اندک موجود است که حرکت اندخته شود با قبل داده شود و در باب
 افعال که عبارت از احرار تجیه است حرکت با قبل داده شد به اندک از
 برای مثال شش باب شهور آمد است باب اول امثال اوی قیاس
 بر تصریب پیش بست بر فذن فعل نیفیل فعل فعل فعله اندک بخوان داد
 کیعد و عد او عد نه فهم و اعد و عدی لوعد و عد او هد نه فذن
 بخوان کردن میگویند لایعد لا ی وعد لای وعد لایعد لایعد لایعد الاع
 منه مدد و النهی عنه لایعد لای وعد و الطرف منه موعد و لالله میعد و همچنان
 و متعاد و انجام منهما او اعد و مو اهد دافع اتفضیل منه او عد
 والمونت سر وعلی دل الجیع منهما او اعد و عد - عده در اصل پوچه
 بود سر بردا و نقل بود آن را اندخته بعده التقا الساکنین شد میان او و همین
 داده از خدی کردند حرکت معلق شان بالبعد داده تا از وعده گشت و هدی شد
 و خدمت اصل و عداب و عد اسمن صید بون چون خواستند که اسم صید از عمل اضافی خواستند
 خواستند خدمت خود را ای اگذاشند شانی ساکن حرکت نکرد و از نزدی همی مذکور

تا از وعده گشت و قدر شد و عد و عدا و عد دا و عد ش و عد لایه
 و عد شت و عد شما و عد شم و عد دیت و عد شما و عد شن و عد شت
 و عد ش نا بعده در وعده و عد شما و عد شم و عد دیت و عد شما و عد شن
 و عد ش دال و تابیم آمدند هر دوراباهم قرب مخرج بود دال راتاکر وند اول
 از خام کر وند تا از وعده اخ گشته دیت و عد شما و عد شم و عد دیت و عد شما
 و عد ش ن و عد ش شند در باقی صیغهای پیزی کردند مجموعه ا و عد دا و عد دا
 و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا
 و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا و عد دا
 معلوم بود اخ یو عد شد یو عد دیت یو عد این یو عد دن یو عد تر عد این
 یو عد دن یو عد تر عد این یو عد دن یو عد دین یو عد این یو عد دن
 آو عد دن یو عد دن بعد ده در یو عد دا و اتفاق شد میان یا مفتوحه و کسره
 لازمی داین چنین تقلیل بود و او را حذف کردند در باقی صیغهای نیز حذف
 کردند طرفا للباب تا از یو عد دن یو عد این اخ گشته یو عد دین یو عد دن
 یو عد دن یو عد دن یو عد دن یو عد دن یو عد دن یو عد دن یو عد دن
 یو عد دن آی عد دن نعد شدن و ای عد دن در اصل یو عد دن یو عد دن فعل مصالح
 معلوم بود چون خواستند که فعل مصالح معلوم را اسم فاعل سازند و کردند
 بسوی اصلش که اصلش یو عد دن بود حرف مصالحت را حذف کردند تا سکن را

حرکت فتحه دادند اخوازها عین شده داعید و اعید ران و اعید فن و اعیده
 و اعید تان و اعیدات و اعیده و عاید و عید آر اعید آری عید و اری عیده
 مین و اعیده الى موعده قیاس است ابتداً و اعید جمع تکییر و اعیده است
 و اعیده اسم واحده مونش بود چون خواستند که اسم واحده مونش باشند چنانکه میر
 سازند حرف اول بر حالت خود باقی گذاشتند ثانی که قابل حرکت نبود آن را
 باباً و مفتوحه بدل کردند سوم جا الف از براي علامت جمع تکییر در آوردنها
 و داعید شد بعد اجتماع واوین شد در اول کلمه این چنین تعییل بود او اولی را
 بهزه مفتوحه بدل کردند تا از داعید شد آری عیده او لعیده هردو
 مصغران و اعید و اعیده است و اعید و اعیده هردو ایمی بکران بودند
 چون خواستند که ایمی بکران را ایمی مصغران سازند حرف اول را حرکت فتحه
 دادند ثانی که قابل حرکت نبود آن را با با مفتوحه بدل کردند سوم جایا از براي هملا
 لتعییر در آوردنها و لعیده او لعیده شدند بعده اجتماع واوین شد بعلت
 کلمه این چنین تعییل بود او اولی را بهزه بدل کردند تا از داعید و اعیده
 گشته اد عیده او لعیده شدند و عید و راصل و هد بود و عد فعل باضی علوم
 بود چون خواستند که فعل باضی علوم افعال باضی بچپل سما زند حرف اول را
 حرکت فتحه داد ما قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از داعید شد و عید شد
 تو عید و عید او عید و عید تا او عید داد و عیت دعیت دعیت دعیت دعیت

دعیت و عتماً و حقیقت دعیت و عد نایر و در اصل یو عد بود یعنی فعل
 مضارع معلوم بود چون خواستند که فعل مضارع معلوم افعال مضارع مجهول
 سازند را درگردند بسوی صلش که صلش یو عد بود حرف اول را حرکت نمود
 دادند ما قبل آن خواستند قدرت خود را از یو عد مگشت یو عد شد یو عد یو عد دان
 یو عد دن تو عد تو عد دان یو عد دن تو عد تو عد دان تو عد دن
 تو عد دین تو عد دان تو عد دن مو عدو دن مو عدو دن مو عدو دن مو عدو دن
 یو عد فعل مضارع مجهول بود اخ مو عدو شد مو عدو مو عدو مو عدو
 مو عدو ده مو عدو دن مو عدو دات مو اعید مو عید مو عید ده
 لکم یعید لکم تعداد لکم اعید لکم نیز در اصل یعید تعداد اعید لکم بودند پیون چان
 مجدد معلمہ در اول ایشان داد آور و زد اخ فرق ندارند بقدر در اصل یعید بود یعید
 فعل مضارع نحاطب معلوم بود چون خواستند که فعل مضارع نحاطب معلوم را
 امر ماضی سازند تا که هلا ملت استقبال بود آن را ازف کردند شانی متوجه شد
 حاجت بهمراه ولی نماند آخوش را وقف کردند اخ عد شد بمحض عذر اعید داد
 یعده اعیدی عد اعیدت عدن در اصل عد بود چون نون تاکید تقلیل
 یا تقلیل شد بعده التقدیس اسکنین شد میان دال و نون مغممه علی غیر حده
 چون التقدیس اسکنین علی غیر حده در کلام عرب جائز بود و دال را حرکت
 قدر دادند تا از عد مگشت عدن شد و یک فرق ندارند عد دت یعد دان

عَدَتْ عِدَّاتْ عِدَّاتْ عِدَّاتْ عِدَّاتْ عِدَّاتْ مُوَعِّدَاتْ فَعَلَ
 مُضارِعٌ مُطْلِقٌ بِنَا كَرَدَنْدَ حَرْفٌ مُضَاعِعٌ رَأْخَذَ كَرَدَنْدَ بِعَوْضٍ أَوْسِيمٌ مُفْتَوِحٌ
 دَرَالْوَشَ دَرَآوْرَ دَنْدَمَاقْبِلَ آخَرَ حَرْكَتَ كَسْرَهَ دَادَنْدَ دَرَآخَرْشَ تَنْوِينَ تَكْنَنَ اَزْبَرَائِيَّ
 عَلَامَتَ اَسْبَيَّهَ دَرَآوْرَ دَنْدَمَاقْبِلَ فَعَلَ مُضارِعٌ مُطْلِقٌ كَشْتَهَ مُوَقَّدَشَهَ مُوَعِّدَانَ
 مُوَعِّدَيْنَ هَرَدَوَشَنِيَّهَ مُوَعِّدَهَ سَتَهَ مُوَعِّدَهَ اَسْمَهَ وَاحِدَهَ بَلَوَهَ مُوَعِّدَانَ شَدَدَهَ حَالَتَ
 رُفَعَهَ وَيَا مُوَعِّدَيْنَ شَدَدَهَ حَالَتَ نَصْبَهَ وَجَرَهَ مُواهِدَهَ جَمْعَهَ تَكْسِيَهَ مُوَعِّدَهَ سَتَهَ اَهَهَ مُواهِدَهَ
 شَدَهَ مُوَعِّدَهَ تَصْغِيرَهَ مُوَعِّدَهَ سَتَهَ مُوَعِّدَهَ اَسْمَهَ وَاحِدَهَ كَبِيرَهَ بَلَوَهَ مُوَعِّدَهَ شَدَهَ مُيَعِّدَهَ
 بَيْرَهَ فَعَلَ مُضارِعٌ مُطْلِقٌ بِنَا كَرَدَنْدَ حَرْفٌ مُضَاعِعٌ رَأْخَذَ كَرَدَنْدَ بِعَوْضٍ
 اوْسِيمٌ كَبُورَهَ دَرَالْوَشَ دَرَآوْرَ دَنْدَهَ مُوَعِّدَهَ شَدَهَ بَعْدَهَ وَأَسْاكنَهَ تَاقْبِلَشَ
 كَمْسُورَهَ آنَهَ وَأَهَهَ يَدَلَ كَرَدَنْدَهَ مُوَعِّدَهَ كَشْتَهَ مِيَعِّدَهَ شَدَهَ مِيَعِّدَانَ
 مِيَعِّدَيْنَ هَرَدَوَشَنِيَّهَ مِيَعِّدَهَ سَتَهَ اَخْمِيَعِّدَانَ شَدَهَ حَالَتَ رُفَعَهَ وَيَا مِيَعِّدَيْنَ شَدَهَ
 دَرَالْتَيَّهَ نَصْبَهَ وَجَرَهَ مُواهِدَهَ جَمْعَهَ تَكْسِيَهَ مِيَعِّدَهَ اَسْمَهَ وَاحِدَهَ بَلَوَهَ چَوْنَهَ نَوَاسِنَهَ
 كَاهَهَ وَاحِدَهَ جَمْعَهَ تَكْسِيَهَ زَنْدَهَ كَنْدَهَ بَسُويَّهَ صَلَشَ كَهَهَ مُوَعِّدَهَ بَوَهَ كَهَهَ مِيَمَهَ الْفَوَّهَ
 بَدَلَ كَرَدَنْدَهَ سَاكَنَهَ رَانِيزَهَ حَرْكَتَ فَتحَهَ دَادَنْدَ سَومَ جَاهَ الفَهَ اَزْبَرَائِيَّهَ عَلَامَتَ
 جَمْعَهَ تَكْسِيَهَ دَرَآوْرَ دَنْدَهَ حَرْفَهَ كَهَهَ بَعْدَهَ اَلْفَهَ جَمْعَهَ تَكْسِيَهَ بَلَوَهَ آنَهَ رَاهَ حَرْكَتَ كَسْرَهَ دَادَهَ
 تَنْوِينَ رَأْخَذَهَ كَرَدَنْدَهَ مَنْعَهَ عَرْفَتَهَ مُوَعِّدَهَ كَشْتَهَ مُوَاهِدَهَ شَدَهَ مُوَعِّدَهَ
 تَصْغِيرَهَ مِيَعِّدَهَ سَتَهَ مِيَعِّدَهَ اَسْمَهَ وَاحِدَهَ كَبِيرَهَ بَلَوَهَ اَخْمَرَهَ رَاهَهَ بَسُويَّهَ صَلَشَ كَاهَهَ مُوَعِّدَهَ

بود حرف اول را حرکت صفحه دادند ثانی ساکن را حرکت فتح و از موزع می‌بینند
 می‌بینند ان ممایعه می‌بینند آلت و سلی بهره کبری ای آخرباب فرق ندارد
 باب دوم از مثال دادی قیاس بر باب ضرب بضریب هر بسته به این قلن
 بیفعیل فعل آمده است پچون و حتم یافته و ضعاف هم و قاضیه
 نیز هم و ضعاف ذاک موضع لایضم لایوضم لایوضم لایوضم
 لایوضم لایوضم لایوضم لایوضم لایوضم لایوضم لایوضم
 لایوضم لایوضم لایوضم لایوضم لایوضم لایوضم لایوضم
 دیگر ضاء در لحیم منها مواضع و مواضعی واقعیان انتخابی منته
 او وضعی المونث منه و ضعی و نجفه منها وضعی وضعی یافته و حمل
 یافته بود وضعی فعل باضی معلوم بود چون خواستند که فعل باضی معلوم را فعل برع
 سطیم سازند یک حرف از حروف آئین مفتوحه باشکون فاکله در ادب و در ادب و زند
 اقبال آخرا حرکت کرده داوند و لایخش اعراب فی در آورده تا از وضعی گذشت ضمیم
 خد بعده داده واقع شد میان یا ی مفتوحه و کسر لازمی و این چنین شیل بود داود را
 حذف کردند از بضم گشت بضم شد بعد کسر صادر را بفتح بدیل کردند از جهت
 مجاورت حرف حلق تا از بضم گشت بضم شد بضم بضم عان بضم عون آن
 دیگر مخالفت موجود نیست باب سوم از مثال یا ی قیاس بر باب ضرب بضریب
 ضرب چون بیفعیل فعل آمده است پچون بسته بیشتر نسبت افهوم می‌باشد

وَلَيْسَ يُوْسَرًا يَسِيرًا إِنَّا كُمْ مَيْسُورٌ لَمْ يَيْسِرْ لَمْ يُوْسَرْ كَمَا يَيْسِرَ كَا لَيْسَرَ
 لَكَنْ بَلَيْسِرَ لَكَنْ لَيْوَسَرَ لَيْتَيْسِرَ لَيْوَسَرَا كَأَمْرِ مِنْهُ الْيُسُرُ وَالْهُنْيُ عنْهُ
 كَلَيْسِرَ كَلَأَتُوْسَرَ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مَيْسِرَ كَذَا كَأَلَهُ مَيْسِرَ كَمِيْسِرَةَ وَ
 مِيْسَارَةَ وَالجَمْعُ مِنْهُمَا مَيْسُرُ وَمَيْسِرُ دَافِعُ التَّفْصِيلِ مِنْهُ الْيُسُرُ وَالْمُونْتُ
 مِنْهَا يَسِيرَى وَالجَمْعُ مِنْهُمَا أَيْسَرَ وَتَيْسَرَينَ بَابُ بَدْوَنِ اسْمِ مَفْعُولٍ كَمَ
 قَدْرِي فَرْقٌ دَارَنَدَأَنَكَمْ مَيْسُورُ وَرَهْلَيْوَسَرَ بُودَلَيْوَسَرَ فَعْلُ مَصْنَاعِ مَجْهُولٍ
 بُودِجُونَ خَوَاسِنَدَكَهَ فَعْلُ مَصْنَاعِ مَجْهُولٍ رَا اسْمِ مَفْعُولٍ سَازِنَدَرَ كَرَنَدَبُويَ اشِ
 كَهَمْلِشَيْسَرَ بُودِرَفَ مَصْنَاعَتِ رَاحِذَنَتَ كَرَنَدَبَعْوَضَ اُدِيمَ مَفْوَضَهَ درَ
 اوْشَ درَأَورَزِدَانَهَ مَيْسُورُ شَدَ بَابَ چَهَارَمَ ثَالَ وَادِيَ تِيَاسَ بَرَّلَمَ عَلَمَ عَلَمَ عَلَمَ
 آمَدَهَ لَاسَتَ چَونَ دَعِلَ يَوْجَلَ وَجَلَّ الْوَجَلَ تَرَسِنَ فَهُوَ وَاجْلَ دَوْجَلَ
 يَوْجَلَ وَجَلَّا فَنَدَ الْمَوْجُولَ لَمْ يَوْجَلَ كَمْ يَوْجَلَ كَمْ يَوْجَلَ كَلَا يَوْجَلُ لَا
 يَوْجَلُ لَكَنْ يَوْجَلَ لَكَنْ يَوْجَلَ لَيَوْجَلَ لَيَوْجَلُ كَأَمْرِ مِنْهُ
 إِيْجَلَ وَالْهُنْيُ عنْهُ كَلَأَتُوْجَلَ كَلَأَتُوْجَلَ الظَّرْفُ مِنْهُ مَوْجَلَ
 وَكَأَلَهُ مِنْهُ مَيْجَلَ وَمَيْجَدَهَ وَسِيْبَهَا لَ " وَالجَمْعُ مِنْهُمَا مَوْجَلَ
 وَمَوْجَلَ " دَافِعُ التَّفْصِيلِ مِنْهَا أَوْجَلَ وَالْمُونْتُ . يَوْجَلَ وَالجَمْعُ مِنْهُمَا أَوْجَلَ
 دَوْجَلَ بَابُ بَحْمَ ازْمَالَ وَادِيَ تِيَاسَ بَرَّجَبَ تَجَسِّبَ حَسَّاً آمَدَتَ چَوَ
 دَرِيمَ يَرِيمَ دَرِيمَ الدِّيمَ الْمَيَدَنَ فَهُوَ اِرمَ دُورِيمَ يُورَمَ وَرَمَّا مَاهَدَادَهَ مَوْرَوْهَمَ

لَمْ يُؤْمِنْ لَهُمْ لَيْلَمْ كَأَيْرَمْ لَا يُوْرَمْ لَكَنْ يُوْرَمْ لَيْرَمْ لِيُوْرَهُ الْأَمْرُ
 مِنْهُ يُرِمْ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ كَأَتِرَمْ كَأَتُورَمْ الظَّرْفُ مِنْهُ مَوْرِمْ وَكَالَّهُ مِنْهُ مَقْيَلْ
 وَمَيْرَمْ وَمَيْرِمْ وَالجَمْعُ مِنْهُمَا مُوَارِمْ وَمَوَادِرِمْ فَفَعْلُ تَفْصِيلٍ مِنْهُ
 أَوْرَمْ دَالُونَتْ مِنْهُ دَرْهِي وَالجَمْعُ مِنْهُمَا آدَرِمْ وَرُورَمْ بَابُ شَشْمَ ازْشَالْ
 وَادِي قِيَاسُ بَرْشَفَتْ تَسْبِحُتْ شَسْ فَآمَدَهُ اسْتَجَونَ وَسَمَ بَوْسَمْ دَسْ
 الْوَسْمُ دَرْغَهَادَنْ فَهَوْ وَسِيمْ لَمْ يُوْسَمْ كَأَيْوَسَمْ لَكَنْ يُوْسَمْ لَيُوْسَمْ
 الْأَمْرُ مِنْهُ أَوْسَمْ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَأَوْسَمْ الظَّرْفُ مِنْهُ مَوْسِيمْ
 وَالجَمْعُ مِنْهُمَا مَوَاسِيمْ دَافِعُ تَفْصِيلٍ مَخْنَادُسَمْ دَلُونَتْ مَنْدُوسَمْ دَعْتْ
 الْجَمْعُ مِنْهُمَا آوَسِيمْ وَسَمْ مَوْسِيمْ رَازْ فَعْلُ مَضَارِعٍ مَطْلَقٍ بَنَا كَرْدَنْجَرَنْ مَضَارِعٍ
 رَاحْدَفْ كَرْدَنْدَجَلْيَهُ اُونِيمْ مَفْتوَحَهُ دَرَآوَرَنْدَمَاقِيلْ آخِرَ رَاهِكَتْ كَرْدَنْدَزِيرَا
 كَرْظَرُ ازْشَالْ كَسُورَاسْتَ مَطْلَقَنَا التَّابَسُ نَيَادِي بُوزَنْ مَوْعَنْ شَلْ جَوَرَبَتْ عَنْ
 زِيَادَهُ الْوَاوُ وَاصَالَهُ لَيْمَ وَدَرَآخِشْ تَنْوِينْ تَمْكَنْ ازْبَلَيْهُ عَلَامَهُ اَمْكَيَهُ أَوْرَنْدَهُ
 تَا زَفْلُ مَضَارِعٍ مَطْلَقٍ كَشْتَ مَوْسِيمْ شَدَ بَاتَكَهُ اجَوفْ بَرْسَ بَايْ شَهُورَ آمَهُ
 اسْتَ بَابُ اول ازْبَوْتَ وَادِي قِيَاسُ بَرْنَصَرَتْ تَنْصَرُ تَضَلَّهُ آمَهُ اسْتَ
 بَچَوْنَ قَالَ يَقُولُ قَوْلَأَفَهُهُ قَائِلَهُ دَقِيلَ يَقَالُ لَرْ قَوْلَأَفَنَهُ مَقْفُولَ لَمْ يَقِيلُ
 لَمْ يَقِيلَ لَأَيْقَانُ لَنْ يَقُولَ لَكَنْ يَقَالَ يَقِيلَ لَيَقِيلَ لَيَقِيلَ كَأَمْرُهُ
 تَلْ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ كَأَنْقَلْ كَأَنْقَلْ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مَقَالَهُ وَكَالَّهُ مِنْهُ مَقْعَدْ

و میغوله و مقوال والجمع منها مقابله و مقابله و افعال المقصيل منه
 اقوال والموئل منه قولي والجمع منها احال موقول قال در اصل قولا
 بود قوما اسم مصدر بوجون خواستند که اسم مصدر رافع باضی علوم سازند
 حرف اول و ثالث مفتوح بر فتح خود باقی گذاشتند تا لیسا کن را حرک فتح داد
 توین مصدری را خذف کردند تا از قولگشت قول شد قول قولکا قولکو
 قولکت قولکاتا قولکن قولکت قولکما قولکتم قولکت قولکما قولکتن
 قولکت قولکنا بعده در قول قولکا قولکم قولکت قولکما قولک
 مفتوح آن واو به الف بدل کردند تا از قول قولکا قولکو اتفکت
 قولکنا گشته قال فاكا فالواه الکت فالکنا شدند و در قولکن قولک
 قولکنا قولکتم قولکت قولکنا قولکتن قولکت قولکنا واو شرک افليس
 مفتوح آن واو راهه الف بدل کردند بعده التقا، السائين شد میان الف و
 لام الف را خذف کردند تا از قولکن الکت گشته قلن قلن قلن قلن
لهم لام لام لام لام
 بعده فتح قاف را بضمہ بدل کردند تا لالت کند بر حدیث و اسنبلیتی از
 قلن قلن الکت گشته قلن قلن قلن قلن قلن قلن قلن قلن
 قلن قلن شدند محروم بذا قال قال الواه الکت فالکنا قلن قلن قلن
 قلن قلن قلن قلن قلن قلن قلن قلن قلن قلن قلن قلن
 باضی علوم بود اخزد کردند بسوی اصلش که اصلش قول بود قال فعل

از حروف آستین مفتوحه باشون فا کله و را و ش در آوردن ما قبل آخر را حک
 شمه دادند از نی قول شد بقول یقون ملائیں یقولان تقویں تقویں لاین یقولن تقویں
 تقویں تقویں تقویں تقویں تقویں آقویں تقویں بعده واو تحرک
 ما قبلش حرف صحیح ساکن حركت و او را انقل کر دند بما قبل دادند بعده
 التقار ساکنین شدمیان واو لام در جمعی منش آن واو حذف کردند
 تا از بقول یقولان یقولان الی آخره گشتند بقول یقولان یقولان
 تقویں تقویں یقون تقویں تقویں تقویں تقویں تقویں تقویں تقویں
 آقویں تقویں شدم قابل در محل بقول بود بقول فعل مضارع معلوم بود
 چون خواستند که فعل مضارع معلوم را ایم فاعل سازند را کردند بسوی اصلش
 که اصلش یقون بود حرف مضارع است را حذف کردند ثانی ساکن را حركت فته
 دادند سوم جا الفت از بر لئے علامت اسم فاعل در آوردن المقاول شد بعده واو
 سترک ما قبل مفتوح الفت ساکن و اعتبرا نیست آن دا و راهه الفت بدل کردند بعده
 التقار ساکنین شدمیان ایغین الفت ثانی را بهمراه مسورد بدل کردند تا از قابل گشت
 تا ایل شده ایل قابلان قابلیون قابلکه قابلتنا قابلات قوکه قوکه قوکه قوکه
 قوکه قوکه قوکه قوکه قوکه قوکه قوکه قوکه قوکه قوکه قوکه قوکه
 بر صحیح تیاس میباشد قوکه تا جمع تکسری قا ایل است قابل آسم و اندک کربوده اخزود
 کردند بسوی اصلش که اصلش قا ایل بود حرف اول و ثالث رابع را حركت

فقه دادن الف و مدان را حذف کر دند به عوض ادوار آخونش تائی متحرک
 منونه از بر لئے علاجع تکسیر در آور دند نبا از قابل گشت قوایل شد قوایل نیز جمع
 تکسیر فائیل است فائیل اسم واحد کر بود اندر دکر دند بسوی صلش که صلش
 قابل بود حرف اول را حرکت ضمہ دادن دنالث رامشد دساختن حرکت فتح
 دادن الف و مدان را حذف کر دند الخ قوایل شد قوایل خود قیاس کنید قوایل
 جمع تکسیر تائیل است قائیل اسم واحده منونه بود چون خواستند
 که اسم واحده منونه راجع تکسیر سازندر دکر دند بسوی همل که صلش فاولد
 بود حرف اول را بز حالت خود باقی گذاشتند تا نی که قابل حرکت نبود
 آن را بوا و مفتوحه بدل کر دند سوم جا الف از بر لئے علامت جمع تکسیر در
 آور دند حرف که مابعد از الف جمع تکسیر بود آن را حرکت کسره دادن تا و تنوین
 را حذف کر دند از جهت صدیت و منع صرف تا از قابل گشت قوایل شد
 بعده او واقع شد بعد از الف زانده و این چنین شیوه بود آن دا و را بهمراه مکنوز
 بدل کر دند تا از قوایل گشت قوایل شد قوایل دنویل شد هر دو صغران غایل
 رفایل است قائیل و قائیل هر دو اسمی کبران بودن اندر دکر دند بسوی
 صلش که هم ایشان قابل و قابل تا بودن حرف اول را حرکت ضمہ دند
 که قابل حرکت نبود آن را بوا و مفتوحه بدل کر دند سوم جایا از بر لئے علامت
 تصغیر در آور دند حرف که مابعد از یا می تصغیر بود آن را حرکت کسره دادن تا از

قاول و فادله گشند قویل دقویل شدند بعده داویا هم آمدند نخستین
 حرف ایشان ساکن بود و او را بایا بدل کردند یا اوریا او غام کردند تا از قویل
 و قویل شدند گشند نتویل و قویل شدند مقلیل در اصل قال بود قال فعل همی
 معلوم بود اخزر و کردند بسوی صلش که صلش قول بود حرف اول را حرکت صنه
 دادند ما قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از قول گشت قول شد قول قولا
 قیلو قیلو ایلت قیلو کنا قیلو ن قیلو ت قیلو تما قیلو تم قیلو ت قیلو تما
 قیلو ت قیلو ت قیلو ت بعده در قول قولا قیلو قیلو ایلت قیلو کنا کسره
 بر واو شیل بود آن را نقل کردند ما قبل دادند بعداز سلب حرکت باقی
 بعد داویا ساکن ما قبلش کمسور آن داویا بایا بدل کردند تا از قول قولا قولو
 قولت قولنا گشند قبیل قبیل ایلیلو ایلیل قبیلنا شدند بعده در قول
 قیلو ت قیلو تما قیلو تم قیلو ت قیلو تما قیلو ت قیلو ت قیلو تما کسره بر
 واو شیل بود آن را نداشتند بعده النقار ساکنین شدمیان واولام و او را
 حذف کردند تا از قول قیلو ت قیلو تما ایخ گشند قلن قلت فلن تما فلن تم
 قلت فلن تما فلن قلن قلننا شدند بیقال در اصل بیقول بود بیقول فعل
 معنار ع معلوم بود اخزر و کردند بسوی صلش که صلش بیقول بود حرف اول را
 حرکت صنه دادند ما قبل آخر را حرکت شیع دادند بعده داویا هم نمیگشند
 نقل کردند ما قبل دادند بعده داویا ساکن با قبلش مفتوح آن داویا بایت بدل کردند بعده انقار ساکنین میباشد

الف دلام و تجبي موئش الف را حذف کردن تا از مُفَوْلُ مُفَوْلَانِ این گشته
 بیقال بیقالان بیقالون بیقال تفایلان بیقالن تفایل تفایلان بیقالون بیقالان
 تفایلان بیقالن اخال تفایل شدند مفهول در محل بیقال بود بیقال فعل
 مشارع مجهول بود چون خواستند که فعل مشارع مجهول را اسم مفعول سازند
 کردن بسوی اصلش که همچنان بیقول بود حرف مشارع است را حذف کردند بوض
 او نیم مفتوحه در اولی مفهول شد بعد هوا و متوجه باقیش حرث
 صحیح ساکن حرکت داده را نقل کردن مباقیل دادند بعد ها التقارسا کنین شد
 میان هر دو واو اوی را حذف کردن تا از مفهول گشت مفهول شد مفهول
 مفهولان مفهولون مفهوله مفهولان مفهول آلت مقابیل مفهول مفهول مفهول
 میں مفهول یا مفهولات حالات ثلثه قیاس سیباشد مقابیل جمع
 تکیه مفهول و مفهول است مفهول دمقوله هر دو آسی و همان بودند
 چون خواستند که آسی و همان راجع تکیه سازند کردن بسوی اصلش که همچنان
 مفهول و مفهول بودند حرف اول را بر حالت خود بانی گذاشتند از مقادیل
 شد بعد داو ساکن باقیش کسوان داو را باید بدل کردن تا از مقادیل گشت
 مقابیل شد بعد هدا واقع شد بعد از الف زاده و این چنین شیل بود آن
 داو را بهمراه مکسوره بدل کردن تا از مقابیل گشت مقابیل شد مفهول مفهول
 هر دو مصغران مفهول و مفهول است مفهول دمقوله هر دو آسی که باز بود خوا

که اینی کاپریان را آنی مصغران سازند و ذکر نهایتی اهلش را صلی بیشان هستند
 و مفروضه بودن حرف اول را حرکت محمد دادند امّا مفروضه بودن مفروضه شدند بدله
 داده اسکن با قبیلش مکور آن او را باید بدل کردند اما مفروضه بودن مفروضه شدند بدله
 و مفروضه شدند بعد او دوباره آمدند ختنین حرف ایشان اسکن بود و او را باید بدل
 کردند تا از مفروضه بودن مفروضه شدند مفروضه شدند بعد اجتماع شکل
 یا یات شدند پوچ اجتماع ثالث یا یات در کلام عرب استکره پند اشتبه یا ای
 اول در شانی ادغام کردند شکل را حدت کردند تا از مفروضه بودن مفروضه
 گشتند و مفروضه شدند ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم
 در اصل تعلیم تعلیم تعلیم تعلیم تعلیم بودند چون این شرطی تشکیل کیه جازمه
 معلومه در اول ایشان را قادر نداشت ایشان را جزم کردند و علامه الجزئی دستخ
 مفردات صحیح اللام بغير از داده مونش می طبیه سقوط حرکت رفعی مفرد شدند
 بعده التقاده اسکنین خدمیان فاء و لام دا در اصف کردند لام تا زیعوں
 تعلیم ای تعلیم تعلیم گشتند ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم
 ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم
 ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم
 ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم
 ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم

نَكِرْسَالْمُ دَرْوَاحِه مُؤْنَشَة مِنْ طَبِيه سَقْطَه نَوَاتَ عَوْضَ ازْحِرَكَتْ فِي مَفْرَدَشَنَه
 تَاَزْنَقْوَهَانِ يَقُوْلُونَ تَقْعُوْلَاهِنْ تَعْجُوْلُونَ تَقْوَلِيَّهِنْ تَقْوَلَاهِنْ گَشْتَه
 إِنْ يَقْوَهَاهِنْ يَقْوَهَاهِنْ تَقْعُوْلَاهِنْ تَقْعُوْلُواَهِنْ تَقْوَهَاهِنْ إِنْ تَقْوَهَاهِنْ
 إِنْ يَقْلُونَ إِنْ تَقْلُونَ دَرْهَلْ يَقْلُونَ تَقْلُونَ بُودْنَهْ چُونِ إِنْ شَرْطَيَّه شَكِيكِيه
 جَازْمَه مَعْلُومَه درَأَوْلَه اِيشَان درَآورَدَه اَخَمِه إِنْ يَقْلُونَ إِنْ تَقْلُونَ مَشَدَه
 مَجْمُوعَه بَهَاهِه إِنْ يَقْلُونَ إِنْ تَقْلُونَ إِنْ يَقْوَهَاهِنْ إِنْ تَقْلُونَ إِنْ يَقْلُونَ
 إِنْ تَقْلُونَ إِنْ تَقْوَهَاهِه إِنْ تَقْوَهَاهِه إِنْ تَقْوَهَاهِه إِنْ تَقْلُونَ إِنْ تَقْلُونَ
 اَقْلُونَ إِنْ تَقْلُونَ إِنْ يَقْلُونَ إِنْ تَقْلُونَ إِنْ اَقْلُونَ إِنْ نَقْلُونَ درَصَلْ
 يَقْلَاهِه تَقَالُه اَقْلُونَ نَقَالُه بُودْنَهْ چُونِ إِنْ شَرْطَيَّه شَكِيكِيه جَامِه مَجْمُولَه درَ
 اوَل اِيشَان درَآورَدَه اَخَمِه التَّقاَهِه اَسَكَنَه شَدَمِيَان الفَلَامِ الفَهَا
 حَذَفَ كَرَذِنَتَاهِه اَرِيَقَالُه تَقَالُه اَقْلُونَ نَقَالُه گَشْتَه بَهَاهِه يَقْلُونَ إِنْ تَقْلُونَ
 اَقْلُونَ إِنْ تَقْلُونَ شَدَنَه بَهَاهِه يَقْلُونَ اَقْلُونَ يَقَالُونَ اَقْلُونَ تَقَالُونَ اَقْلُونَ
 اَقْلُونَ تَقَالُونَ يَقَالُونَ اَقْلُونَ يَقَالُونَ تَقَالُونَ تَقَالُونَ تَقَالُونَ تَقَالُونَ
 بُودْنَهْ چُونِ إِنْ شَرْطَيَّه شَكِيكِيه جَامِه مَجْمُولَه درَأَوْلَه اِيشَان درَآورَدَه اَخَرِ
 اِيشَان راجِزَمْ كَرَذِنَه وَعَلَامَه الْجَنْرِي درَآخَرِ شَتَّيه بَاهِه درَهْ بَهِه درَهْ جَمِيعِ مَذَكُورِ السَّالِمِ
 دَرْوَاحِه مُؤْنَشَة مِنْ طَبِيه سَقْطَه نَوَاتَ عَوْضَ ازْحِرَكَتْ زَرَّهْ رَفِيَه مَفْرَدَشَنَه تَاَزْ
 يَقَالُونَ يَقَالُونَ تَقَالُونَ تَقَالُونَ تَقَالِيَّه تَقَالُونَ گَشْتَه بَهَاهِه يَقَالُونَ

اَنْ يُقَالُوا إِنْ تَقَالَ إِنْ تُقَالُوا إِنْ تَقَالَ إِنْ تَقَالَ لَا شَدَّدَ إِنْ تَقَلَّنَ إِنْ
 تَقَلَّنَ دَرَاصِلَ يُقَلَّنَ تَقَلَّنَ بُودَنْدُونَ إِنْ شَرْطَيْتَ كِيكِيَهْ جَازِمَهْ بَهْوَلَ دَرَ
 دَلَ اِيشَانَ دَرَأَورَدَنَدَ آخَرِاَشَانَ رَاجِزِيَهْ بَكَرَدَنَهْ اِغَرَنَ تَقَلَّنَ إِنْ تَقَلَّنَ
 شَدَّدَنَدَ مَحْبُوعَهْ بَهْ إِنْ تَقَلَّنَ إِنْ يُقَالُوا إِنْ يُقَالُوا إِنْ تَقَلَّنَ إِنْ تَقَلَّنَ
 إِنْ تَقَلَّنَ إِنْ تَقَلَّنَ إِنْ تَقَلَّنَ إِنْ تَقَلَّنَ إِنْ تَقَلَّنَ إِنْ تَقَلَّنَ
 إِنْ تَقَلَّنَ فَوَاصِبَ فَرَقَ نَدَارَنَدَ قُلَّ دَرَاصِلَ تَقَوْلَ بُودَتَقَوْلَ فَعَلَمَضَرَعَ
 مَخَاطِبَ مَعْلُومَ بُودَچَونَ خَوَاسِتَنَدَ كَفَعَلَ مَضَارِعَ مَخَاطِبَ مَعْلُومَ رَا اِسْرَاحَاضِرَ
 سَازَنَدَتَاهَكَ عَلَامَتَ اِسْتَقْبَالَ بُودَآَنَ رَاهِدَتَ كَرَدَنَدَثَانِيَهْ مَتَحْرِكَ مَادَ
 حَاجَتَ بَهْزَهَ دَصِلَيَهْ مَنَادَ آخَرِشَ رَاهِقَتَ كَرَدَنَدَهَ عَلَامَتَهَ الْوَقْفِيَهْ دَرَآخَرِمَفَرَادَاتَ
 صَحِحَ الْمَامَ بَغِيرَازَ وَاحِدَهَ مَوْنَشَهَ مَخَاطِبَهَ سَقْوَطَهَ حَرَكَتَ رَفِعَهَ مَغْرِدَشَهَ نَدَبَعَهَ
 اِتَقَادَهَ اِسَكَنَيَنَ شَدَمَيَانَ دَادَوَلَامَ دَادَرَاهِدَتَ كَرَدَنَدَتَاهَزَ تَقَوْلَهَ گَشَتَ
 قُلَّ شَدَقُوْلَهَ قُوْلَهَ اَقْوَلَهَ قُوْلَهَ دَهَلَ تَقَوْلَهَ اِنَ تَقَوْلَهَ اِنَ تَقَوْلَهَ اِنَ تَقَوْلَهَ
 بُودَنَدَتَاهَكَ عَلَامَتَ اِسْتَقْبَالَ بُودَآَنَ رَاهِدَتَ كَرَدَنَدَثَانِيَهْ مَتَحْرِكَ مَانَهَاجَتَ بَهْزَهَ
 دَصِلَيَهْ مَنَادَ آخَرِشَانَ رَاهِقَتَ كَرَدَنَدَهَ عَلَامَتَهَ الْوَقْفِيَهْ دَرَآخَرِتَشَنَبَهَهَا دَرَ
 جَمِيعَهَذَكِيرَهَ لَمَ دَرَوَاهِهَهَ مَوْنَشَهَ مَخَاطِبَهَ سَقْوَطَهَ نَوَنَاتَ عَوْضَهَ حَرَكَتَ رَفِعَهَ
 سَفَرَدَشَهَنَدَتَاهَزَ تَقَوْلَهَ اِنَ تَقَوْلَهَ اِنَ تَقَوْلَهَ اِنَ تَقَوْلَهَ اِنَ گَشَتَنَدَهَ قُوْلَهَ
 قُوْلَهَ اَقْوَلَهَ قُوْلَهَ اِشَنَدَ قُلَّ دَرَاصِلَ تَقَلَّنَ بُودَتَاهَكَ عَلَامَتَ اِسْتَقْبَالَ بُودَ

آن را هدفت کردند شان منخر کردند از قتلن شد مجموعه به اقلیم قزوین گوچهای قزوینی
 قزوین کلیم قزوین در محل قلیم بود چون نون تاکید شعله علی غیره چون اتفاق داشتین
 اتفاق اساکنین شد میان زم و نون تاکید شعله علی غیره چون اتفاق داشتین
 علی غیره دو کلام عرب جائز بود لام را حرکت فتح دادند از جهت تخفیف دنون
 تاکید شعله دادنیز حرکت فتح دادند و احمد و فرد را که شده بود پس عود نمود تا
 از قلیم گشت قزوین شد شنبه ها و غیره بر اصره این تیار است مجموعه به اقویان
 قزوین تقویت قزوین قزوین قلیم خنبله علی نده القیاس میباشد
 قزوین قزوین قزوین مقال از عمل مدلع مطلق بنا کرد و در حرب مغارعت
 را هدفت گردند به عرض ادیم مشهود باشون فاکله در اویش در آوردن ماقبل آخر را
 حرکت فتح دادند و آخرين توپین تاکید از برائی علمات اسلامیه را در دندتا از فعل مضارع
 مظلق گشت مقول شد بینه داد و تمحیر ما قبلش حرب میباشد ساکن حرکت داد را
 نقل کردند ماقبل از نهضون داد ساکن ما قبلش مفتوح گردید آن داد را به
 انت بدل کردند تا از مغایل گشت مقال شد مقاله ای مقاله ای هر دو
 شنبه مقال هست مقال ایم و ای بود ای مقاله ای شد در حالت اربع دیا
 مقاله ای شد در حالت اربع دیا مقاله ای مقاله ای مقاله ای مقاله ای مقاله ای
 داد بود چون خاستند که اسم داد را جمع تکیه را از نزد کردند بسوی اعلی
 که اصلش مقرر ای بود حرب اول بر حالت خود باقی از اشتند شانی ساکن را

حرکت فتح دادند سوم جالفن از برایانی خلاصت جمع نگیرد را در دن الْمَعَاوِلُ^۱
 شد بعده داؤ واقع شد بعد از الف زائد و لین پسین نیقیل بود آن داؤ را
 بهزه مکسره بدل کردند تا از مَقاوِلُ^۲ گشت مَقاِلُ شَفَقَلُ^۳ تغیر
 مَقاَلُ^۴ است مَقاَلُ اسکم واحد بکتر پد چون خواستند که اسم واحد بکتر را اسم
 واحد صفت رسانند رکردن لیوئی اصلش که هش مَقْوَلُ بود حرف اول احرکت
 ضمه دادند شانی ساکن را احرکت فتح دادند سوم جایا از برایانی خلاصت تغیر را دادند
 مَقْبِلُ^۵ شد بعده داؤ یا بهم آمدند نخستین حرف از ایشان ساکن بود داؤ را بایا
 بدل کردند یاد ریا اد غامم کردند تا از مَقْبِلُ^۶ گشت مَقْبِلُ شَدَ مَقاَلُ مَقاَلُ^۷
 مَقاِلُ مَقْبِلُ مَقْوَلُ^۸ نیز از فعل مضارع مطلق بنادرند حرف مضارع را خذت
 کردند الْآلات فرق ندارند بمحبعه به امْقُولُ مَقْوَلُ مَقاِلُ مَقْبِلُ^۹
 مَقْوَلَة مَقْوَلَتَن مَقاِلُ مَقْبِلَتَن مَقْوَلَ مَقْوَلَ مَقاِلُ مَقاِلَ
 مَقْبِلُ مَعْنَالِی امثال جمع نگیر تغیر آلت بکبری قدری فرق دادند آنکه مَقاِلُ^{۱۰} جمع
 نگیر مَقْوَلُ^{۱۱} است مَقْوَلُ اسکم واحد بود چون خواستند که اسم واحد را جمع نگیر
 سازند سرمهیم را الفتح بدل کردند شانی ساکن این حرکت فتح دادند سوم جالفن از
 برایانی خلاصت جمع نگیر را در نزد حرف که ایند از الف فتح نگیر بود آن احرکت
 کسره دادند تزوین اخذت کردند تا از مَقْوَلُ^{۱۲} گشت فصار بهذا النتشه
 لا يعبر بِمَقاوِلُ پس اعن ساکن ما قبلش مکسره الْمَعَاوِلُ شد بعده داؤ واقع

شد بعد از الف زائد داین خینین ثغیل بود آن و او را بهزه مکسورة بدل کردند تا
 مقادیل گشت مقابیل شد مقتیل "تصغیر مقویان" است مقویاً، اکم داده
 مکبز بود از فشار بده نقش مقویاً، بعده الف ساکن ماتبلش مکسور آن الف را
 بیا بدل کردند تا از هر نوش گشت مقویویل شد، بعده داده دیا بهم آمدند
 خینین حرف ایشان ساکن او را بیا بدل کردند تا از مقویویل گشت مقوییں
 شد بعده اجتماع ثلاث یا یات شد چون اجتماع ثلاث یا یات در کلام عرب
 متکره پند اشتند یا می اول در شانی اد غام کردند ثالث راه دفت کردند تا از
 مقوییں گشت مقویل شد هم تفضیل الخ فرق ندارند قس مجموعه بده آقویل آقویا
 آقویون آقا میل آقیل "قویل قوییان قوییات" قول قویی باب دو شم
 از اجوت یا می قیاس بر خوب بضریب ضریب یا است بیون باع پیسع بیعاً فھو مائیع
 و پیسع میباع بیعاً قدن الک مکنیع لم پیسع لم پیسع لام پیسع لا میباع لعن پیسع لعن
 میباع پیسع لسع الامر منه پیسع و المنه عنه لا پیسع لا پیسع والظرف منه مکنیع
 والآلله منه مکنیع و مکنیعه و میباع و الجم من مصلح میباع و مصلحه و افضل
 التفضیل منه ابتیع والمؤنث منه بیعی و الجم من مصلح میباع و مصلحه و افضل
 بیعیاً و بیعیاً اکم مصلح بود از تراز بیعیاً گشت بیع شد بیع بیعاً بیعیاً بیعیت بیعیتا
 بیعین بیعیت بیعیماً بیعیتم بیعیت بیعیماً بیعیتم بیعیت بیعیت بیعیاً پس در بیع بیعیا
 بیعیماً بیعیت بیعیتاً تا توکر ماتبلش مفتوح آن ترا باعف بدل کردند تا از بیع بیعیا

بیعواییعت بیعت الشتد باع باع ابا عوا باع باعشا شند در ده بیعن
 بیعت میعتما بیعویم بیعیت بیعتما بیععن بیعیت بیعنای تحرک ما قلش مفتوح
 آن زرابه الف بدل کردند بعده اتفاقاً السکین شد میان الف و بین الف راهفت
 کردند تا زیعن بیعیت الگشت لجن بیعیت لخ شند بعد نه با ایکس و بدل کردند
 تارالات کند بر خذیت یا تاز بیعن اگشت بیعن بیعیت بیعتما بیعویم بیعیت بیعتما
 بیعدن بیعیت بیعنادند بمحظه هر آباع باع اعا باع او باع باع باع
 بیعتما بیعتم بیعیت بیعتما بیععن بیعیت بیعنای سیع در اصل آباع بود باع فعل ماضی
 معاوم بود از رزکردند بسوی صلس که صلس بیع بود یک حرث از حروف آنین مفهوم
 باسکون فاکله در اوش در آوردن از بیع شد بعد یا تحرک ما قلش حرث سیع
 ساکن حرکت یارانقل کردند بهما قبل نادند بعده اتفاق السکین شد میان
 یاوین ده جمعی مؤنث یارا گفت کردند تا انه سیع گشت سیع شدی سیع یستیوان
 سیعیون سیع یستیوان بیععن اخ این با ب نهند ندارد عیرا از اسم مفول متنیع
 در اصل بیباخ بود میباخ فعل مضارع مجہول بود چون خواستند که فعل مضارع
 مجہول را ایکم مفول سانند کردند بسوی صلس که صلس بیع بود حرث هزار
 راهفت کردند به عرض ادمیم منتهی هر در اوش در آوردن از بیع شد بعد یا تحرک
 ما قلش حرث سیع ساکن حرکت یارانقل کردند بهما قبل اوند بعده اتفاق السکین
 طدمیان و او غای یارا گفت از بیع شدی سیع گشت متنیع شد بعد هضره با را

کسره بدل کردند تا دلالت کند بر خذفیت یا تا از مجموع گشت نمیتواند شد بعد
 داد ساکن ماقبلش مکسور آن و او را باید بدل کردند تا از مجموع گشت ممکن باشد
 شد این باب دیگر فرق ندارند تا مل باب سوم از اجوف دادی قیاس براب
 علیم نیم علماً است همچون خاتم یخاوت خویفاً فهرخاوف و خیفت یخاوف
 خویفاً فذ اث فخریت لام یخفت لم یخفت لایخاوت لایخاوت لایخاوت لایخاوت
 یخفت یخفت الامر منه خفت والمعنى عنه لا تخفت لا تخفت والظرف منه
 فخاوت و اکاله منه خویفت و خیروانه و خیوافت و الجم منهما فخاوت و فخاشرفت
 و اغول القصیل منه احروف و الوقف منه خویفی لدرفعه منعداً اخاف و خویفت
 خات در محل خویفاً بود خویفاً ایم مصدر بود اخحرت اول و ثالث رافت دادند ما
 قبل آخر احررت کسره داند تزوین معتبری را حذفت کردند از خویفاً گشت خویفت
 شد خویفت خویفاً خویفت خویفت لغویون خویفت خویفت همایخویفت همایخویفت
 خویفت همایخویفت همایخویفت همایخویفت همایخویفت همایخویفت همایخویفت
 منتهی آن و او را بخلاف بدل کردند از خویفت خویفاً خویف و خویفت خویفت اشتند
 خات خاتا خاتم
 خویفت همایخویفت همایخویفت همایخویفت همایخویفت همایخویفت همایخویفت
 در کرت ماقبل بعده التقاء اسکنین مش میان و او و فا و او را خفت کردند تا از خویفت
 خویفت ای اگشن خیفت خیفت

شدند بیخاوت در اصل خات بود خات فعال پاضی معلوم الخ روزگردند بسوی صلش کر
 اهلش خوف بود کیک حرمت از مردم آبین مفتوح باسکون فاکله در او شن
 در آوردن ما قبل آخر را حکت نموده از نموده آخر شعر اربیلی در آوردن تا از خویش گشت
 بیخویش ش بعده و اوستخان ماقبلش حرمت یعنی ساکن حکت و او را نقل کرده بمقابل
 را دند بعده واوساکن ما قبلش مفتوح آن و او را به الف بدل کردن تا از خیوف
 گشت بیخاوت شد باقی این باب قیاس است فرق ندارند با اینکه نعل ناقص بر
 شش پایش هر آمه است باب اول از ناقص دادی قیاس بر تصوری صفو
 نظر آمه است بچون دخایل عذر ادعاء او دعوه فهودایع و دفعی دین علی
 دعاء او دعوه فذ الد مدل عوئم یَدْعُ لَمْ يُدْعَ لَا يَدْعُ عوئم یَدْعُ لَمْ يُدْعَ علی
 لَمْ يُدْعَ علی یَدْعُ لَمْ يُدْعَ لَا هر منه ادع و النهي عنه لا تدع لَا
 مدع و الظرف منه مدعی و الا لله منه مدعی و مدعی خات و
 مدعی عاء و الجميع منهما مدعی ومدعی اعني و فعل التفصیل منه ادعی و المثلث
 منه مدعی و الجميع منهما ادعی و دعی دعاء در اصل دعاء و بود و واقع شد
 بعد از الف زانه و این چنین نقضی بود آن و او را بهزه مفتوحه بدل کردن تا از دعاء
 گشت دعاء شد دعاء در محل دعاء ابو دعاء اسکم مصیر بود چون خواستند که اسم مصیر
 را فعل پاضی معلوم سازند روزگردند بسوی صلش کر صلش دعاء بود ضمہ دال الفتح بدل
 کردن الف قسمین مصدری را غیر کردن تا از دعا داشت دعوه شد بعده و اوستخان ماقبلش

مفتوح آن واورا بalf بدل کردند تا از دَعَوْگشت دَعَا شد دَعَوْبَر جالخ داست
 دَعَوْرَه میل دَعَوْمیلاد و او میخک اقبال او مفتوح آن واورا بالف بدل کردند بعده
 التقا والساکین شد میان الف و او الف را خفت کردند تا از دَعَوْگشت دَعَوْ
 شد دَعَت در همان دَعَوت بود و او میخک ماقبلش مفتوح آن واورا بالف بدل کردند
 بعده التقا والساکین شد میان الف تا می ساکن حقیقی اللف را خفت کردند تا از دَعَوْ
 گشت هجده شد دَعَت در همان دَعَوت بود و او میخک ماقبلش مفتوح آن واورا بالف
 پنه کروند باید التقا والساکین شد میان الف تا می ساکن چکی الف را خفت کردند تا از
 دَعَوْنَماگشت دَعَت باشید باقی بر حال خودست بجهوده صنیع ایل است دَعَادَعَوْ دَعَوْ
 دَعَت دَعَتَلَمُون دَعَوت دَعَوْمَادَعَوْمَم دَعَوت دَعَوْمَادَعَوْمَن دَعَوت دَعَوْنَما
 یَذْهَوْ در اصل دَعَابُود دَعَافِعل باهی حلوم بود چون خواستند که فعل باضی معلوم را فعل
 مصالیع معلوم سازند را کردند بسوی همش که همش دَعَوْ بود یک حرث از هر دو آیینه
 مفتوحه باسکون فاکلکس در اوش در آوردن قبائل آخرا حرکت ضممه از ندره که خشناهارب
 رفی دَآ در زند تا از دَعَوْگشت یَذْهَوْ شد بعده در یَذْهَوْ میل هوا دَعَوْنَل دَعَوْ ضمیر دَل
 شیل بود آن را نداشتند تا از یَذْهَوْ دَعَوْ دَعَوْ دَل میخشدند یَذْهَوْ شد دَعَوْ دَعَوْنَل دَعَوْ
 شدند یَذْهَوْ شد میل شد خوان بر حال خود است یَذْهَوْ شد تَل دَعَوْ شد در همان یَذْهَوْ
 تَل دَعَوْ شد بود نضره بروا داشتیل بود آن را نداشتند باید التقا والساکین شد میادره
 داد داری را خفت کردند تا از یَذْهَوْ دَعَوْ شد دَعَوْ شد گشتند یَذْهَوْ شد تَل دَعَوْ

شنندند تذاعین دهیل تذاعین بود کسره برها شست بود آن را اند اخند نهاد کردند
 بما قیم ازند بعد از سلب حرکت با قبل بعد ها تقاضا اسکنین شد میان اویا واو را اخذ
 کردند تذاعین گشت تذاعین شد بجهود نهاد است یک عوین میل عوین یک عوین
 تذاعین عوین یک عوین تذاعین عوین تذاعین تذاعین تذاعین تذاعین
 تذاعین تذاعین دایع در اصل یک عوین بود یک عوین فعل مصالح معلوم
 بود چون خواستند که فعل مصالح معلوم را کم فاعل ساز نمود کردند بجزی هاش کم بش
 یک عوین بود حرف مخاطب را خفت کردند از داعی شد بعد از متوجه کردند کم بش
 آن واو را بایا بدیل کردند تذاعین گشت داعی شد بعد هم به بیانش بود آن را
 اند اخند بعد ها تقاضا اسکنین شد میان یا و تنوین یا را خفت کردند و تنوین بجا قبل
 دادند تذاعین گشت دایع شد داعیان داعیین هر دو تئینه دایع است
 دایع اکم واحد نمک بود چون خواستند که اکم واحد نمک را تئینه ساز نمود کردند بجزی هاش
 کم بش داعی بود در آخر شalf برای علامت تئینه را حالت فرع از داعیان ستد در
 حالت رفع دیا داعیین شد در حالی نصب هر داعیون داعیین در اصل داعیون
 داعیین بودند حرکت ید انقل کروند بجا قبل دادند بعد از سلب حرکت با قبل نهاد اتساخ
 اسکنین شد میان تواد و یا و آمیان یا یکن یا یک اویی را خفت کردند تذاعین داعیین
 داعیین گشت داعیون داعیین شدند داعیه در اصل دایع بود دایع اکم واحد
 نمک بود چون خواستند که اکم واحد نمک را اکم واحد نمک شد میان اویا واو را خفت کردند

همچش دایمی بود در آخر شهادتی تحرک نموده از برائی علامت تائیت را در نهاده ایم دلخیثیه
 شد زاید عینیان را لعینیین هر دو شنیه داعیه است از زاید عینیان شد رحالت رفع
 دیا زاینیین شد رحالی نصب جرداختیاً مجمع موئیت سالم دلخیثیه است داعیه
 ایم واحد موئیت بد چون خواستند از زاید عینیان شد بعده در حرف از یکین هم آمدند اول را
 خفت کردند از زاید عینیان شد دعاً شد دعاً پنج تکیه زاید رفع است دفع ایم واحد
 مذکور بود چون خاستن که ایم واحد نه کراحت تکیه زاید را کردند بسوی همچش که همچش دایمی بود
 حرف اهل و شالیت بالع را حرکت فتحه دارند اف حدان اخذت کردند به غوض در آخر شهادتی
 تحرک نموده از برائی علامت جمع تکیه زاید ایم گشت داعیه شد بعده یا
 تحرک ناتبلش مفتوح آن یا راه الف بدیل کردند تا از داعیه گشت دعاً شد بده فتحه
 دال را صفر بدیل کردند تا التباس مجمع با مفتردا نیا بد چون حلولاً و زکاً و قناؤ از دعا
 گشت دعاً شد دعاً نیز مجمع تکیه زاید رفع است دفع ایم واحد نه کردند بود چون خواستند که ایم
 واحد نه کردند بجهت همچش که همچش دایمی بود حرف اهل و شالیت ضمیر
 دارند است امش در ساختند حرکت فتحه ادری الف حدان اخذت کردند چهارم جا اعن از
 برائی علامت جمع تکیه زاید دند در آخر شهادت نمکن ام در نهاده ایم گشت دعاً شد بعد
 یاد اقع شد بعده نسخ زایده و این چنین شغل بود آن یا بجهت همضرمه بدیل کردند تا از دعا
 گشت دعاً همچش دشی نیز مجمع تکیه زاید رفع است دفع ایم واحد نه کردند ایم که همچش دایمی بود
 اول را حرکت ضمیر اند شالیت ایم شد ساختند و گشت فتحه دارند اف حدان اخذت کردند تا از

زیستی دوستی شد بعد فهمه برای شفیل بود آن را انداغتند بعده التقاد ساکنین شد میان آزاد
 تنوین یارا خذن کردند و تنوین را با قبایل اندمازتا از دعیگشت دعی شد و فرع عجیم تکمیر
 داعیه است داعیه اسم واحد مونش بوجن خواستند که اسم واحد مونش را جمیع مکانیز
 نهادند بوسیمه هش کرده اند شد داعیه بود حرف اول برحال خود باشی اند اشتد ثانی که
 قابل حرکت نبود آن را بلواء مفتحه بدل کردند اخونز داعی شد بعد فهمه برای شفیل بود آن
 را انداغتند پس به غرض حرکت اند تنوین درآمدند و بن تنوین عوض مت و تنوین
 عوض و غیر منصرت جائز است بنه التقاد ساکنین شد میان یا و تنوین یارا خذن
 کردند و تنوین را با قبایل اندماز داعیگشت داعی شد و پیش و داعیه هر زاد
 مصغران داعی و داعیه است دریع داعیه هر داسی مکبران بودند اخونز دکردن بسوی
 هش که هش داعی و داعیه بود حروف اول را حرکت صد اند ثانی که قابل حرکت بود
 آن را بلواء مفتحه بدل کردند اخونز داعی و داعیه شد بعده در داعیه ضممه برای
 شفیل بود آن را انداغتند بعده التقاد ساکنین شد میان تنوین یارا خذن کردند
 تازه مدعیگشت دویچ شد مجموعه صیغه این است داعی داعیه این داعیون
 داعیه داعیه این داعیه
 داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه
 داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه
 داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه
 آن و او را بایا بدل کردند تازه دعوگشت دعی شد دعی دعیدا دعیدا دعیدا دعیدا دعیدا

دُعینَ دُعیتَ دُعیتماً دُعیتمَ دُعیتَ دُعیتماً دُعیتَ دُعیتَ دُعیتَ دُعیتَ
 بعده دُعُوا در هل دُعیبو بود - ضمہ برای اثقل بود آن را نقل کردند بما
 قبل دادند بعد از سدی بحر کیت با قبل بعده التقاء السکینین شد میان واو ریا یارا
 خدست کردند تا از دُعیبو اگشت دُعیوا شد میعنی در هل هیچ عویض نیافراغ مصادر
 معادم بود ام هیچ عویض شد میعنی عویض عوان میں عوون تُد عوون تُل عوان میں عوون
 تُد عوون تُل عوان میں عوون تُل عوین تُل عوان تُل عون اد عون تُد عوین
 در میں خو تُد عو اد عو نل عو وا اوچهارم جادائع شد ما قبل اوضمه بود آن ابیا بدل
 کردند بعده یا متوجه با قبلش مفتوح آن را بالف بدل کردند تا از میں خو ام هیچ عی تُد عی
 اُدعی تُن می شند در میں عوان تُن عوان دا اوچهارم جادائع شد ما قبل اوضمه بود آن
 را بیا بدل کردند تا از میں عوان الخ هیچ عیان تُل غیان شدند در میں عوون تُد عوون
 دا اوچهارم جادائع شد ما قبل اوضمه بود آن را بیا بدل کردند تا از میں خوون الخ هیچ عیون
 تُل غیون شدند بعده یا متوجه با قبلش مفتوح آن را یارا بالف بدل کردند بعده التقاء
 السکینین شد میان الف و والف را خدست کردند تا از الخ هیچ عوون تُن عون شدند
 در میں عوون تُد عوون دا اوچهارم جادائع شد ما قبل اوضمه بود آن را بیا بدل کردند تا
 از میں خوون الخ هیچ عیون تُل عیون شدند در تُل عوین دا اوچهارم جادائع شد ما
 قبل اوضمه بود آن را بیا بدل کردند تا از تُل عوین گشت تُد عیون شد بعده یا متوجه
 با قبلش مفتوح آن را بالف بدل کردند اس التقاء السکینین شد میان الف یا بالف را

خدن کردند تا از تد عینی شست تد عینی شد محمد بهاری عیلی عینیان بیل عون
 تد عیلی تد عینیان بیل عینی تد عینیان تد عون تد عینی تد عینیان
 تد عینی اذ عیلی مذ عواد هم بیل عیلی بود بیل عیلی فعل مضارع مجهول بر
 نه که همچنان بیل عواد حرف مضارع را هفت کردند بجا ای اویم مفتره باسکون نامکر
 در اوش آوردن اخون مذ عواد شد بعد دو حرف از یک جنب هم آمدند اول ساکن ثانی
 مفترک اول در ثانی ادغام کردند تا از مذ عواد گشت مذ عواد مذ عواد
 مذ عوان مذ عواد سد عواد مذ عوان تا این مذ عوات مذ ای
 مذ یعنی و مذ ای عیتیه من مذ عوادی مذ عوات حالات خلاصه اعراب
 قیاس است مک ای عیتیه تکمیر مذ عواد مذ عواد است مذ عواد مذ عواد
 هر دو آنی دو دلخواه را کردند بایی اهل ایشان مذ عواد و مذ عواد
 بودند حرف اول بر عالت خود بایی گذاشتند شان ساکن را حرکت فتح دادند اخون
 مذ ای عواد شد بعد داوساکن ماقبلش مکرر اخون مذ ای عیتیه شد بعد داوساکن
 آمدند شخصیت حرف از ایشان ساکن بود و او را بایا بدل کردند یا در یا ادغام کردند
 تا از مذ ای عیو گشت مذ ای شد مذ یعنی و مذ ای عیتیه هر دو صغران مذ عواد
 دمذ عواد است آنکه اهل ایشان مذ عواد دمذ عواد است حرف اول را
 حرکت ضمه دادند شانی ساکن را حرکت فتح دادند آه مذ یعنی و مذ ای عیو و کاشند
 بعد داوساکن ماقبلش مکرر آن داوساکن بایا بدل کردند تا از مذ ای عیو و مذ ای عیو

گشتند مدلیعیو و مدلیعیی کاشند، بجهه و آد و یا بهم آمدند از مدلیعی دملیعی
 شدن این بیدع این تندع این اذرع این ندع را ملئی موند غوا که عومند عومند
 چون این شرطیه بشکیه باز مرسلوم در اویان ایشان در آدر و نداخ ایشان اجزم
 که نزو عالمت الحضری در آخر مفرمات بعقل اللام بجز این سوط حرف علت شد تا از
 بیداعو ند غوا که عومند عوگشند این بیدع این تندع این اذرع این ندع
 شدن تشیه با غایه فرق ندارند مجده هزار این بیدع و بیداعو این بیداعو
 این تندع این تندعو این بیداعو این تندع این تندع این تندعو این تندعو؟
 این تندعی این تندعو این تندعو این اذرع این تندع مجده علی نهاده
 ستمجموعه زایمباشد این بیدع این بیدعیان بیداعو این تندع این تندع عیا
 رات بیداعیان این تندع این تندع این تندعیان این تندعی این تندعیان
 تندعیان این اذرع این تندع نو همب فرق ندارند لکن در مجہله تقدیریاً عمل
 میکند زیرا که اعن قابل اعراب نیست اگر از دراصل بیداعو بود تندعو فعل مضارع
 مخاطب علمو بود این پس بهزه صلی فضومه در اویش در آدر و نداخ از خوش ادقف کردند و
 هنامته الوتفی در آخر مفرمات بعقل اللام بغیر اراده موئنه نیاطی سوط حرف علت
 شدن از تندعو گشت اذرع شده بکیر تشنیه و جمع وغیره تیاس است مجده آن که
 اذرع اذاعو اذاعو اذاعی اذاعو اذاعو اذاعو اذاعو دراصل اذرع بود چون
 نون تاکید تقلیل باشی متعمل شد و از مخدود نه را پس عو نزو بینی بر فتو شد و نون تاکید

شفیلیه رانیز حرکت نمود دارند تا از این راه گشت از عومن شد و گرچه اس نمیشه از این طبق
 از عومن از ععن از عوان از عونان خنیمه علی به القیس است
 از عون از ععن از ععن مدعا را از فعل مخالع مطلق بنگردند حرف مضارع است
 را هدف کردند بجای ایسم مخصوصه دادند آور دند از مد عومن شد بعد داده داده
 شد بوضع چهارم ماقبل اضمه شود آن داوز را بیا بل کردند تا از مد عومن گشته
 مدعی شد بعده ضممه برای اثقل پوذان را از اختیار بعده القاء اسکین شد
 میان یاد تزوین یارا حذف کردند تزوین را بما قبل دادند تا از مدعی مگشتند
 شد مدعیان مدعیان هردو مشینه مدعی است مدعی ایسم واحد بود اما در کردند
 بسوی همش که همش مدعی بود در آخرش الف از برائیه علامت مشینه در حالت
 بفع آه مداعی جمع تکمیر مدعی است مدعی ایسم واحد بود چون خواستند که هم واحد
 را بجمع تکمیر مزادند که در بسوی همش که همش مدعی بود حرف لول بر حالت خود
 باقی گذاشتند مثلی ساکن را حرکت نمود دادند سوم بالغ از برائی علامت جمع
 تکمیر در آوردن حرف که مابعد از لغت جمع تکمیر بود آن را حرکت کسره دارند تزوین
 را حذفت کردند از جهت من مرتب تا از مدعی لغت مدعی شد بعده حرکت یا
 را از اختیار پس به عوض حرکت یاتزوین در آوردن داین تزوین عوض است و
 تزوین عومن در فیض صرف جائز است بعد القاء اسکین شد میان یاد تزوین
 یارا حذفت کردند تزوین را بما قبل دادند تا از مداعی مگشت مدعی شد مدعی

تغییر مددی است همچنانی اسم واحد مگبیر بود چون خواستند که اسم واحد بکبر را اسم
 واحد مصغر ساز نمایند کردند بسوی هشش که هشش همچنانی بود حرث اول را حرکت
 خمده دادند ثانی ساکن را حرکت فتحه دادند سوم جایا از برای اعلامت تغییر در
 آوردن حرث که مابعد از یاری تغییر بود آن را حرکت کسره دادند تا از مددی گشت
 مددی شد بعده خمده بر یاثقل بود آن را اندیختند بعده القاء الساکنین شد
 میان یا توین یا راهدن کردند توین را بما قبیل دادند تا از مددی گشت مددی پیچ
 شد مددی مدد عیان مددی پیچ مددی رانیز از فعل مضارع مطلق بنا
 کردند حرث مضارع است را حذف کردند بجا ای اویم کمسوره در اوش درآمدند ما
 قبل آخر را حرکت فتحه دادند در آخرش توین نمکن از برای اعلامت لمحه نمایند آوردن
 تا از فعل مضارع مطلق گشت مددی شد بعده او واقع شد بوضع چهارم
 ما قبل او خمده بود آن داد را بایا بدل کردند تا از مددی هو گشت مددی شد
 بعده خمده بر یاثقل بود آن را اندیختند بعده القاء الساکنین شد میان یا و
 توین یا راهدن کردند توین را بما قبل دادند تا از مددی گشت مددی
 شد قیاس بظرف است تکرار بکار نمیست مجموعه نه امددی مدد عیان مددی اعیان
 مددی پیچ مددی عایق از فعل مضارع مطلق بنا کردند حرث مضارع است را حذف
 کردند بجا ای اویم کمسوره در اوش درآمدند ثالث و رابع را حرکت فتحه دادند در
 آخرش تایی تحرکه منزنه از برای اعلامه آلت سطی درآوردند تا از فعل مضارع مطلق

گشت مدد غوّه شد بعد داد تحریر ما قبلش مفتوح آن واو اب الف بدل کردند
 تا از مدد غوّه گشت مدد عاً شد مدد عاتین مدد عاتین هر دو شنیه
 مدد عاً است الکه که صلش مدد غوّه بود در آخر شاعر از برای علامت شنیه
 در حالت رفع الخ مدد ایچ جمع تکیر مدد عاً است مدد عاً آن داد بود الکه
 رد کردند بسوی صلش که صلش مدد غوّه پد کسر و نیم را پنهان بدل کردند ثانی
 ساکن را حرکت فتح دادند سوم بالف الخ مدد ایچ شد بعد داد هم به
 مکسر آن داد را باید بدل کردند تا از مدد ایچ گشت مدد ایچ شد بعد هم به
 یا ثقیل بود آن را اندانتند پس به عرض حرکت یا تنوین در آوردند الخ تا اندادی
 گشت مدد ایچ شد مدد یعیّه تغیر مدد عاً است مدد عاً آن داد که بود
 الکه صلش مدد غوّه بود حرف فعل را حرکت خواهد دادند ثانی ساکن را حرکت نمیخواهد
 داند الکه مدد یعیّه شد بعد داد تحریر ما قبلش مکسر الخ مدد یعیّه شد مدد عاً
 مدد عاتین مدلدیع مدن یعیّه مدد عاً را نیز از فعل مضارع مطلق بنگذند
 حرف مضارع خود کردند از المدد عاً شد بعد داد و نفع شد بعد از الف
 زانه الخ مدد عاً شد مدد عاء آن مدد عاتین هر دو شنیه مدد عاء است
 مدد عاً آن داد بود آه مدد ایچ جمع تکیر مدد عاً است مدد عاً آن داد
 بده چون خواستند که اسم واحد را جمع تکیر سازند رد کردند بسوی صلش که صلش مدد عاً
 بود کسر و نیم را بفتح بدل کردند الخ فشار بده القش مدد ایچ بعد شاعر ایضاً ساکن

ماقبلش کسور آن الف را بیا بدل کردند تا از نهاد نقش گشت مدل اعیم شد
 بعده فاویا بهم آمدند نخستین حرث ایشان ساکن الخمد اعی شد هدی یعنی علی نهاد
 القیاس است و مدل عاء مدل عاء این همکار اعی مدل یعنی ادعی از فعل مضارع
 معلوم بنابردارند حرف مصارف را غایب کردند بجای اد همراه هفتون تفضیلیه در
 آودند از اد غیر شد بعده واوچهارم جاداً قاع شد ماقبل او ضممه بود آن را بیا بدل کردند
 تا از آد غیر گشت آد عی شد بعده یا متحرک ماقبلش مفتوح آن یارا بالف بدل
 کردند تا از آد عی گشت آد عی شد آد عیان آد عینین هر دو تثنیه آد عی است
 آد عی آن واحدند کر بود چون خواستند که اسم واحدند نکر آتشینه سازند و کردند بجزی
 هش که هش آد غیر بود در آخرش الف از برای علامت تثنیه رهالت رفع
 تا از آد غیر گشت آد غیران آد غیرین شد بعده واوچهارم جاداً قاع شد ماقبل او ضممه
 بود آن را بیا بدل کردند تا از آد غیران آد غیرین گشتند آتشینان آد عینین
 شدند آد غون آد عینین هر دو جی نمکسالم آد عی است اما آد ایع جمع تکیر
 آد عی است آد عی اسم واحدند کردند چون خواستند که اسم واحدند نکر ایع تکیر را زدن
 نکردند سینی هش که هش آد غیر بود حرث اولی برخالت خود باقی نگذاشتند تا ای
 ساکن را حرکت نمودند آد ایع مشد بجهه داد متحرک ماقبلش کسور آن ایه بایا بدل
 کردند تا از آد ایو گشت آد ایع مشد بجهه حرکت یارا اند اخشد پس بعض حرکت
 یا تمدنی نداشندند این تمدنی هنوزی است اما آد ایع مشد ایو پیغامبریه تغیر آد عی است

آذعی اکم واحد کبر بود اخ مجموعه پرآذعی آذعیان آذعون آذار آذیع دُعْیَی
 در اصل آذعی بود آذعی اکم واحد نزدیک بر رچن خواستند که اکم واحد نزدیک را کم واحد
 مونش سازند و زد بروی همچ که صلش آذعی بود بهره را خدمت کردند تا نیسان
 را حرکت فرمد و ازند باسکون عین کلمه ضممه داد را بفتحی بدیل کردند و آخترش الف معصومه
 از برائی علامت اسم تفضیل پیش ساردنند از آذعیون گشت دُعْری شد بعد از آذرا بایا پل
 کردند تا از دُعْوی گشت دُعْیَی شد دُعْیَیان دُعْیَیَن هر دو شنیه دُعْیَی است دُعْیَی اکم
 دادند پیش بود اخ دو آخترش الف از برائی علامت شنیه دو عالم رفع دیابیا در حاتی نصب جزو
 نون کسره عرض از حرکت رفعی ضرور و آخترش در آزاد نزدیکه استقار اساکنین شدندیان
 الفین رهالت رفع دیابیان الف یا در حالت نصب جزو الف ابیای مفتوحه بدیل کردند تا از دُعْیَی
 گشت دُعْیَیَان شد در حالت رفع دیابیا مُطَبَّیَن شد در حالت نصب جزو بعد یا متحرک
 ماقبلش هر چند صحیح ساکن حرکت یا در ابما قبل ازند یا در یا ادغام کردند از دُعْیَیَان
 دُعْیَیَن گشتند دُعْیَیان دُعْیَیَن شدند دُعْیَیَن همچ مونش سالم دُعْیَی است اخ
 بعده استقار اساکنین شد دیابیان الفین الف اوی را بیانی مفتوحه بدیل کردند تا از دُعْیَی
 گشت دُعْیَیَان گشت یا متحرک ماقبلش هر چند صحیح ساکن هم دُعْیَیَان شد دُعْیَی همچ
 تکمیل دُعْیَی است دُعْیَی اکم واحد مونش بر رچن خواستند که اکم واحد مونش را بمح
 تکمیل سازند حرفت اول بر حالت خود باشی گذاشتند تا نیسان احرکت فتح و ازند فتحی
 را بفتحه بدیل کردند الف مخصوص را خدمت کردند تا از دُعْیَی گشت دُعْیَی مشد بعده یا متحرک

ما قبلش مفتوح آن یا رابه الیف بدل کردند تا از دلخواست دعی شد و عینی در حال نباشد
بود و عینی اکم ناصه مکبه بود چون آن دلخواست شد مکده نهاد عینی دلخیان دلخیان دلخیان دلخیان
دلخیان با بهم از ناقص یا بی تیاس پر فقرت تیغیرت آمده است چون بر عینی بود و عینی
در عینی الری تیغیر نداشت خهور ایم در عینی عینی قیصر عینی ایمان دلخیان دلخیان دلخیان دلخیان
لا عینی لا عینی اکن عینی کن عینی عینی ایمان دلخیان دلخیان دلخیان دلخیان دلخیان دلخیان
عنده لا تزرم لا تزرم اظفرن منه هر قی و لا الاله منه هر قی و هر ماه
دھر ما عو و الجم من هما هر ایم درهن ایم و انفع لتفضیل منه آن می و المونت منه
ش می و دلخیع من هما آس ایم در قی افر قی را از فعل مضارع مطلق بنابردارن حرف
مضارع است را خذ کردند بجا ای ایم مفتوح در آوردند ما قبل آخر را فتحه دادند زیرا
که گفتہ شد بیت

لیغیل متفعل است الا ز ناقص اے کمال
غیر از لیغیل متفعل است الا که باشد

از مثل اور آخر ش توین تملک در آوردند تا انفع مضارع مطلق گشت هر قی شد
ضمه بر یا تضیل بود اند افتد بعده التقا و اس کشین شد میان یا و توین یا یارا حدث
کردند و توین را بما قبل دادند هر قی شد با بهم ناقص تای قیاس بعلم تعالیم عیناً امده
چون سر ضیی عینی ضیی ارضیا ارضی خوشوند شدند خهور ایض هر ضیی تقویتی اسخویان
قد ای ایض هر ضیی کم عینی عینی کم عینی عینی کم عینی عینی ایض هر ضیی

لِيُبَرِّضَ الْأَمْرَ مِنْهُ أَسْرَضَ وَالْمُنْعِيْعَنْهُ لَا تَرْضَ لَا تَرْضَ إِذْنَهُ مِنْهُ فَرَضَ
وَالْأَلْتَعْنَتَهُ فَرَضَ مَنْهُ دَهْرَ عَمَّا كَانَ دَهْرَ عَمَّا كَانَ وَالْجَمِيعُ مِنْهُمْ أَصْرَفَ مَنْهُ مَنْهُ دَهْرَ عَمَّا
أَصْرَفَهُ الْمُونَثُ مِنْهُ صَرْفَيْهِ وَالْجَمِيعُ مِنْهُمْ أَصْرَفَ دُرْخَنَ بَابَ جَهَارِمْ نِيزْ قِيَاسَ بِرَحْلَمْ
تَعْلَمَ هَذَا آمَدَهُ اسْتَقْبَلَهُ خَشِيَّهُ خَشِيَّهُ الْمُنْعِيْعَنْهُ تَرْسِيدَنْ فَهُوَ عَمَّا كَانَ
ذَلِكَ فَقْبَلَهُ لَمْ يَعْلَمْ لَمْ يَعْلَمْ لَا يَعْلَمْ لَا يَعْلَمْ لَمْ يَعْلَمْ لَمْ يَعْلَمْ لَمْ يَعْلَمْ
إِحْسَنَ وَالْمُنْعِيْعَنْهُ لَا يَعْلَمْ لَا يَعْلَمْ دَالْظَّرْفُ مِنْهُ مَعْنَى وَالْأَلْلَةُ مِنْهُ مَعْنَى
وَدَعْنَشَاهَهُ وَمَعْنَى وَالْجَمِيعُ مِنْهُمْ أَغَاسِيْشَ وَمَهَاشِيْهُ دَانِعُ لِتَفْضِيلِ مِنْهُ أَغَشَيَ الْمُوْ
مِنْهُ خَشِيَّهُ وَالْجَمِيعُ مِنْهُمْ أَغَاسِيْشَ خَشِيَّهُ بَابَ تَحْمِيمَ نَاتِصَ يَأَيِّ تِيَّاسَ بِرَمَّنَتَ مَيْسَعَ وَمَسْعَاً
آمَدَهُ سَتَقْبَلَهُ رَعْيَيِّي رَعْيَيِّي دَرِيْغَيِّي الرَّعَيَيَّهُ حَرَبِيْدَهُ بَكَاهُ دَاشْتَ فَهُوَ
نَعْوَرَاعَ دَهْرَ عَيْرِيْيَيِّي رَعْيَيِّي دَرِيْغَيِّي ذَلِكَ فَرَعَيِّي لَمْ يَرْعَيَ لَمْ يَرْعَيَ لَا يَرْعَيَ لَا يَرْعَيَ
يَرْعَيَ لَنْ يَرْعَيَ لَنْ يَرْعَيَ لِيَرْعَيَ لِيَرْعَيَ الْأَمْرُ مِنْهُ إِسْرَاعَ وَالْمُنْعِيْعَنْهُ لَا تَرْعَيَ
لَا تَرْعَيَ دَالْظَّرْفُ مِنْهُ بَرْعَيَ وَالْأَلْلَةُ مِنْهُ بَرْعَيَ دَهْرَ عَمَّا كَانَ دَهْرَ عَمَّا كَانَ وَالْجَمِيعُ
مِنْهُمْ أَمْرَاعَ دَقَّاعَيَ دَانِعُ لِتَفْضِيلِ مِنْهُ أَرْعَيَ وَالْمُوْنَثُ مِنْهُ بَرْعَيِّي وَالْجَمِيعُ
مِنْهُمْ أَرْعَيَ وَمَرْعَيَ بَابَ شَمَ ازْنَاقِنَ اوِي تِيَّاسَ بِرَشْرُونَ بِرَشْرُونَ شَرْنَاهَهُ
اسْتَقْبَلَهُ بَرْخُونَ بَرْخُونَ بَرْخُونَ بَرْخُونَ بَرْخُونَ بَرْخُونَ بَرْخُونَ بَرْخُونَ
لَا يَرْخُونَ بَرْخُونَ بَرْخُونَ لِيَرْعَيَ الْأَمْرُ مِنْهُمْ أَمْرَاعَ وَالْمُنْعِيْعَنْهُ لَا تَرْعَيَ دَالْظَّرْفُ مِنْهُ
قَرْعَيَ دَالْجَمِيعُ مِنْهُ قَرْعَيَ دَالْجَمِيعُ مِنْهُ قَرْعَيَ دَالْجَمِيعُ مِنْهُ قَرْعَيَ دَالْجَمِيعُ مِنْهُ

آمادگی و ترجیحی -

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

طالبان با تکمیل و علماء راسخین را معلوم باد اگرچه مرتبه بندۀ زانیست که در خصوص صحت کدام کتاب یا غلطی آن اشاره کند ولیکن با تباریخ اخلاق بزرگان که خشم از عوایب زیدستان پوشند و در افتخار جرام که بران نگوشتند در خصوص میگوییم که کن بصرف نیز قبل ازین در اکثر اعلانها و میغهاب سیار غلطی داشت لئنکه نافل مردم ملاعی محمد اخوند صاحب اگرچه صحیح بود مگر به سبب طولت ضعفی به ملالت گردید و با آن نسخه صرن میرزا یا بهم بود لذا حکم ضرورت این خادم علماء احمد عبد الرزاق باقیت بفاعت خود در وقت کوتاه تجمع نوردم از اخلاق محمد بن محمد بن حکان آنین توئیج داد که اگر خطاو یافعیان را بینید آن را اصلاح نموده و این مفترقر را بدعای خیر مرمت فرمایند زیرا که انسان از همه خطای خالی نیست - ساخته احمد اللهم اغفر لکاتبه و مصححه و مؤله و فارده و الوبیح و جميع المؤمنین و المؤمنات والمسلمین والمسلمات الا احياء منهم والاموات وصلی الله تعالى على اخيير خلقه محمد بالله واصحابه اجمعين - مبلغ عبد الرزاق حجوم یطلب من

الْمُكْتَشَنُ لِلْقَنْشَنِ

حمله جنگی پشاور، پاکستان

فون ۴۹۳